

Giới thiệu Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh

Thanh mai là hồ ly tinh – đang tiến hành – Manh Động

Giới thiệu truyện ngôn tình cổ đại sắc hấp dẫn này:

Tổng Như Oản, con gái của một nhị phòng Vĩnh An hầu, phụ thân của nàng từ lâu đã mất sớm do thể hai mẹ con luôn bị trường nữ cùng các phu nhân, nương trước khinh thường. Suốt ngày lấy quyền thế ra chèn ép nàng cùng mẫu thân.

Tạ Tầm, thế tử văn võ song toàn của phủ Ninh Quốc công. Chàng luôn được những nữ tử khác mơ mộng đến bởi khí chất vương giả cùng phong thái vô cùng tuấn tú. Và đời trước, chàng còn là chồng của Tổng Như Oản.

Tại sao nàng lại nói đời trước? Vì bản thân xuất thân thấp hèn, lại có phu quân cao cao tại thượng do thể bị người ta ganh ghét. Xảy ra chuyện khiến chính mình chết, may mắn trọng sinh quay lại.

Cũng không phải tại nàng muốn trèo cây cao, nhưng Tổng Như Oản với Tạ Tầm từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, do vậy, họ có tình cảm nên đến với nhau thôi. Sao người khác cứ nói rằng nàng là con hồ ly tinh quyến rũ chứ?

Nếu đã thế, sống lại lần nữa, nàng không ngại trở thành hồ ly như miệng của mấy kẻ kia nói đâu.

Một mặt muốn cùng phu quân tương lai của bản thân nhanh chóng chung đụng với nhau sớm hơn một chút, mặt khác sẽ âm thầm tìm cách trả thù lại mấy người từng hại nàng.

Trên con đường mới của Tổng Như Oản, mọi chuyện liệu sẽ có diễn ra như ý muốn của nàng hay không? Hoặc còn gặp phải những chuyện gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong gương phản chiếu hình ảnh một tiểu cô nương mới mười hai tuổi đang thờ dài, tuy còn nhỏ nhưng đã có sắc đẹp khuynh thành, mặt ngọc má hồng, chiếc mũi nhỏ xinh và đôi môi anh đào. Nhưng lúc này, vốn còn đang ở độ tuổi vô ưu vô lo, lại ẩn ẩn bên trong nỗi ưu sầu chỉ có ở những người trưởng thành, nàng duỗi tay, nhẹ nhàng vỗ lên lồng ngực của mình, lầm bầm:

“Ai... quá nhỏ...”

“Như Oản, muội đang làm cái gì thế?” Một giọng nữ giòn vang truyền đến.

Tổng Như Oản quay đầu, nguyên lai là đường tử Tổng Khi Trinh. Đời trước, Tổng Khi Trinh đối đãi với nàng như muội muội ruột, dạy nàng rất nhiều kỹ năng phòng trung, thậm chí... Còn giảng giải cho nàng biết chuyện phòng the của nàng ấy với tỷ phu, nghĩ thôi cũng đỏ mặt.

“Đường tử, sao tỷ lại tới vào lúc này?”

“Nương của tỷ đang theo quản gia trong phủ học quản lý, thấy không thú vị, liền tới đây tìm muội tâm sự.” Nơi ở của Tổng Như Oản, Tổng Khi Trinh là khách quen, tự mình tìm một cái ghế, an vị chỗ ngồi.

Tổng Như Oản mỉm cười, bưng một đĩa hạt dưa đến trước mặt Tổng Khi Trinh, sau đó tìm chỗ gần nàng ấy, ngồi xuống.

Tổng Như Oản là con gái duy nhất của nhị phòng Vĩnh An hầu, phụ thân mất sớm, chỉ có mẫu thân cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau. Mà Tổng Khi Trinh lại là đích trường nữ của đại phòng, phụ thân nàng ấy có tước quyền nên địa vị của Khi Trinh tự nhiên rất cao. Nhưng từ nhỏ, nàng ấy vẫn luôn đối xử tốt với Tổng Như Oản, trong lòng Tổng Như Oản cũng minh bạch.

Tổng Khi Trinh nheo nheo khuôn mặt của Tổng Như Oản, một chút điệu bộ của tiểu thư khuê các đều không có, "Khuôn mặt hồng lên như vậy, trong đầu lại nhớ đến ai đó hả? Không phải là nhớ Tạ thế tử của phủ Ninh Quốc công chứ?"

Tạ Tầm là thế tử của phủ Ninh Quốc công, cũng là trượng phu một đời của nàng, nghĩ đến phong thái tuấn tú của Tạ Tầm, trong lòng Tổng Như Oản không khỏi thờ dài một hơi. Kiếp trước, thật vất vả mới gả được cho hắn, chẳng lẽ kiếp này lại phải như thế một lần nữa?

Càng nghĩ càng âm trầm, hoa đào của Tạ Tầm có không ít, trong kinh thành không có quý nữ nào là không tư mộ hắn? May mắn thì có Tổng Khi Trinh không thích nam nhân lãnh đạm, Mục Vân vẫn là tốt nhất, luôn nghe theo lời nàng ấy. Tổng Khi Trinh nghĩ cách chuyển đề tài, thần bí nói: “Gần đây tỷ

mới có được một quyển sách rất hay, muội có muốn xem không?”

“Cái gì nha?”

Tổng Khi Trinh lén lút lấy từ trong tay áo ra một cuốn sách đã ố vàng, nhỏ giọng nói: “Muội nhìn xem, dù sao thì về sau chắc chắn hữu dụng.”

Tổng Như Oản nhìn thoáng qua, sau đó không nhìn được đồ vật, cố gắng chỉnh lại khuôn mặt đồ bưng của mình, “Đường tỷ... tỷ... sao tỷ lại có được loại sách như vậy?” Trong quyển sách này đều là tranh vẽ các tư thế giao hợp của nam nữ, thân thể lồ lộ, thậm chí chỗ kín còn được vẽ ra rõ ràng. Dù đời trước, nàng và Tạ Tầm đã làm rất nhiều tư thế phòng the mắc cỡ, nhưng Tổng Như Oản vẫn rất ngượng ngùng, nhanh chóng nhắm hai mắt.

“Muội đừng động, tỷ đang xem dở, tóm lại muội muốn xem nó thì hãy đến tìm tỷ. Tỷ có rất nhiều, muội cứ xem thoải mái, lúc nào trả lại cho tỷ cũng được.”

Tổng Khi Trinh vừa nói vừa lật trang tiếp theo, sau đó ngạc nhiên kêu một tiếng, “Tư thế này quá khó? Cái thứ kia của nam nhân sao dài như vậy, chỉ sợ mới vào được một nửa đã chạm tới đích!”

Tổng Như Oản nghe thấy lời nói của nàng ấy, có chút tò mò, nhìn trộm trang giấy, sau đó trong đầu liền nhớ đến Tạ Tầm từng ép nàng làm theo tư thế đó. Lần đó khiến ngày hôm sau, nàng không thể rời giường được, ngấm lại thật mắc cỡ.

Bất quá, nơi đó của Tạ Tầm thật sự rất lớn, hơn nữa vừa dài lại vừa thô, so với vẻ ngoài tuấn dật vô song của hắn thì chẳng hợp chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2

Tổng Khi Trinh nhìn các tư thế trong trang giấy, liên tục lú lẫm, vốn định dựa tay lên vai của Tổng Như Oản để biểu đạt cảm xúc kinh ngạc của mình, ai ngờ lại đụng trúng ngực nàng.

“Ấn... Nha...” Tổng Như Oản hô đau một tiếng, mày nhíu lại, “Đau quá.”

Tổng Khi Trinh nhanh tay buông cuốn sách xuống, vội vàng hỏi: “Đụng vào chỗ nào rồi? Mau cho tỷ nhìn xem.”

Tổng Như Oản đầu thế không biết xấu hổ mà cho Tổng Khi Trinh nhìn ngực nàng, lấy tay che ngực lại, nói: “Đường tỷ, muội không có việc gì.”

Tổng Khi Trinh thấy hai tay của Tổng Như Oản một mực che chở trước ngực, nghĩ thầm khẳng định là đụng tới chỗ kia. Nàng ấy cũng không kéo nữa, đương nhiên nàng ấy cũng không muốn khẳng khái đòi xem bộ ngực của nàng. Chỉ làm mặt quỷ, nói: “Như Oản, ngực muội đã phát dục chưa?”

Cái gì phát dục với không phát dục? Từ này là học được ở nơi nào? Nếu không phải đời trước, Tổng Như Oản đã quen thân với Tổng Khi Trinh, bình thường hay nghe nàng ấy nói những từ ngữ lạ lẫm, nên giờ nàng đã phản nào hiểu ý tứ trong câu hỏi đó của nàng ấy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Như Oản đỏ lên, cắn môi dưới không nói lời nào.

Tổng Khi Trinh đánh giá bộ ngực của Tổng Như Oản ——

Hơi phẳng thì phải! Nàng ấy nghĩ đến những nữ nhân ái mộ người nam nhân trong lòng đường muội, cuộc cạnh tranh này cỡ nào kịch liệt! Đường muội tuy rằng dung mạo mỹ lệ, nhưng với thân mình như thế này, sợ là rất khó để cạnh tranh với các nàng. Vì thế, nàng ấy hảo tâm, nhắc nhở:

“Như Oản, tốt nhất là mỗi ngày muội nên uống một chén sữa bò. Còn có, nếu rảnh rỗi thì dùng tay xoa xoa, sau đó ngực sẽ to hơn.”

Nghe Tổng Khi Trinh nói xong, Tổng Như Oản xấu hổ, thật muốn tìm một khe đất để chui xuống. Kiếp trước, khi gả cho Tạ Tầm, ngực nàng chỉ là hai tiểu bánh bao, nhưng Tạ Tầm không hề ghét bỏ, còn tỏ ra thích thú. Mỗi lần có cơ hội liền xoa nắn chúng, lúc giao hoan còn dùng miệng cắn mút. Qua hai năm, tiểu bánh bao liền biến thành đại bánh bao, một bàn tay của Tạ Tầm cầm không vừa. Sau đó, hắn càng ngày càng thích.

“Ấn, muội đã biết, cảm ơn đường tỷ.”

Kỳ thật, đời trước, Tổng Khi Trinh cũng đã nhắc nhở nàng, chỉ là khi đó Tổng Như Oản cảm thấy rất thẹn thùng và ngượng ngùng khi làm như vậy, chờ đến khi xuất giá, thân mình còn ngây ngô, may mắn Tạ Tầm không có ghét bỏ nàng, còn giúp nàng vừa xoa vừa mút bộ ngực sữa. Bất quá, đã có kinh nghiệm từ kiếp trước, biết nam nhân rất thích ngực lớn, cho nên nàng sẽ làm theo phương pháp của đường tỷ.

Thấy đường muội từ trước tới giờ vẫn luôn là bộ dáng thẹn thùng, tự nhiên lại đáp ứng cách làm của mình, Tổng Khi Trinh trêu đùa: “Như thế này là muốn vì thế từ ca ca, dưỡng thân mình?”

“Tỷ nói bậy gì đó? Đường tỷ!” Tổng Như Oản bị đoán trúng tâm tư, mặt đỏ đến mang tai.

Tổng Khi Trinh che miệng cười trộm, “Nếu là vì Tạ Tầm, vậy thì nói hần xoa giùm luôn, chắc chắn hần sẽ thích! Hơn nữa a, nơi đó của nữ nhân chỉ cần được nam nhân xoa nắn một đoạn thời gian, liền sẽ trở nên rất lớn. Ai nha, muối thử đi, rồi sẽ biết.”

Tổng Như Oản liếc mắt nhìn bộ ngực phập phồng của Tổng Khi Trinh, kinh ngạc nói:

“Đường tỷ, chẳng lẽ tỷ để cho Mục đại ca xoa?” Mục Vân là đích trưởng tử của phủ trấn quốc tướng quân, trời sinh tính tình hào sảng, cùng Tổng Khi Trinh là thanh mai trúc mã, đời trước hai người cũng đã thành thân.

Nghe vậy, Tổng Khi Trinh phì nhỏ, nghĩ thầm Mục Vân kia, từ khi biết mùi ngon ngọt, mỗi lần được dịp liền muốn làm, bú mút như trẻ bú sữa, còn dùng miệng cắn hút nằng ấy. Trong khoảng thời gian này, ngực nằng đang trong thời kì phát dục, dù đôi khi không chạm vào cũng cảm thấy rất đau. Sau đó hần vừa xoa lại vừa hút, làm nằng đau đến chảy nước mắt, hần cũng không chịu buông tay, thật là cái đồ đại sắc phôi!

ps: Nữ chính là trọng sinh, đường tỷ là xuyên không~

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3

Tháng ba, muôn hoa đua sắc, đúng là thời điểm thích hợp để chơi xuân. Vệ Mạn Vũ, đích nữ của phủ Tề Quốc công mời các công tử, tiểu thư đến phủ ngắm hoa. Tề Quốc công phủ là nhà mẹ đẻ của mẫu thân Tổng Như Oản, Vệ Mạn Vũ là biểu tỷ ruột thịt với nằng, tất nhiên là nằng cũng phải đi.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi trọng sinh, Tổng Như Oản bước vào phủ Tề Quốc công, trong lòng không khỏi có chút cảm khái, lại nghĩ đến lát nữa có thể nhìn thấy Tạ Tầm, trong lòng có chút khẩn trương.

Bên trong Y Xuân Viên, đình đài lầu các, tiểu kiều nước chảy, hết thấy đều phong theo phong cảnh của Giang Nam để xây dựng, có vẻ xuân tình nồng đậm, tinh diệu tuyệt luân. Đứng ở bên núi giả là một vị công tử ôn nhã, mặt đẹp như ngọc, phong thái tuấn lãng, đối với chúng quý nữ vây quanh, tỏ vẻ lãnh đạm.

Nhưng điều này chẳng thể làm giảm đi sự nhiệt tình của chúng quý nữ đối với hần, thường thường người khác mười câu, hần mới đáp lại một câu. Tổng Như Oản đứng ở dãy nhà đối diện, nhìn tình cảnh như vậy, phảng phất như thấy được kiếp trước của mình, cũng quần quýt si mê như vậy đối với Tạ Tầm.

"Như Oản, người đã đến rồi!" Một vị cô nương đáng yêu, đang đứng bên cạnh Tạ Tầm cất tiếng gọi Tổng Như Oản.

"Bảo Lăng." Gặp lại Tạ Bảo Lăng, trong lòng Tổng Như Oản có chút cảm khái. Nằng ấy là muội muội ruột của Tạ Tầm, đời trước hai người là bạn thân của nhau, có thể gả cho Tạ Tầm, ít nhiều phải nhờ đến Tạ Bảo Lăng.

Không đề ý tới ánh mắt ai oán của chúng quý nữ, Tạ Bảo Lăng nắm lấy tay áo của Tạ Tầm, kéo hần đến chỗ của Tổng Như Oản, "Như Oản, hơn một tháng rồi ta không gặp được người, vì sao người không tới phủ Ninh Quốc công tìm ta?"

"Ta... ta bị bệnh... không thể đi tìm người."

Kỳ thật, bản thân Tổng Như Oản cũng không thể tin được nằng thực sự trọng sinh, phải mất một đoạn thời gian nằng mới có thể tiêu hoá xong sự thật này. Giờ phút này, nằng cúi đầu, không dám nhìn Tạ Bảo Lăng đang đứng ngay bên người Tạ Tầm.

Đối mặt với một Tổng Như Oản an tĩnh ngoan ngoãn, trong mắt Tạ Tầm mang theo sự nghi hoặc, ngược lại hỏi: "Muội đã khá hơn chưa?"

Thanh âm của Tạ Tầm vẫn y như trong trí nhớ của nằng, trầm thấp, mát lạnh. Chẳng biết tại sao, đột nhiên Tổng Như lại nghĩ đến cảnh hai người ở trên giường, hần đè lên người nằng, đôi môi kề cận bên tai nằng, cất lên từng tiếng ní non thấp suyền, trong khi đó hạ thân vẫn không ngừng ra vào thân thể của nằng. Khi đó, thanh âm vốn mát lạnh của hần lại thấp thoáng tia khăn khăn, mở miệng phả từng đợt khí nóng lên vành tai nhạy cảm của nằng..

"Như Oản sao vậy? Sao sắc mặt lại đỏ lên như thế? Có chỗ nào không thoải mái sao?" Tạ Bảo Lăng thấy đôi tai của Tổng Như Oản hồng rực, có chút lo lắng hỏi.

"Muội mau lại đây cùng huynh, huynh có việc muốn hỏi muội." Không chờ Tổng Như Oản mở miệng, Tạ Tầm trực tiếp cất tiếng ra lệnh, sau đó đi vào sâu bên trong khuôn viên.

Tổng Như Oản sớm quen với thói cường thế bá đạo của Tạ Tầm, nằng nghe lời, đi theo hần. Tạ Bảo Lăng bị bỏ rơi tại chỗ, nằng ấy bừa bãi, nhỏ giọng

lắm lắm! Ca ca thật không biết thương hương tiếc ngọc, nếu không phải tính tình Như Oản hiền lành, thì ai mà thèm đề ý đến huynh.

Tuy rằng Tạ Tầm và Tổng Như Oản là một trước một sau, lần lượt rời đi, nhưng toàn bộ Thịnh Kinh ai mà không biết nhị tiểu thư của phủ Vĩnh An hầu, Tổng Như Oản chung tình với Tạ thế tử. Có thể nói, bọn họ vừa ly khai, cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều chú ý tới. Đặc biệt là nhóm quý nữ ái mộ Tạ Tầm, khăn lụa trong tay bị vò nát sắp hồng tới nơi.

Sâu bên trong Y Xuân Viên là một gian nhà bằng trúc, Tạ Tầm ngồi lên ghế trúc, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, "Lại đây."

Tổng Như Oản ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng vẫn không dám nhìn Tạ Tầm, trong lòng ngực như có một con thỏ chạy loạn, bùm bùm không yên.

"Đạo gần đây, muội bởi vì nhiễm bệnh mới không tới chơi với Bảo Lăng?" Đôi mắt Tạ Tầm sâu thẳm không thấy đáy, thẳng tắp nhìn chằm chằm Tổng Như Oản.

Tổng Như Oản trong lòng lộp bộp một tiếng, hai tay siết chặt lấy áo váy, nói chuyện cũng gập ghềnh, "Muội... Ân... Chính là nhiễm... Khụ...bệnh..."

Tạ Tầm sao không biết thói quen của Tổng Như Oản mỗi khi nói dối, thanh âm trầm xuống, "Kỳ thật là muội đến phủ Cung Thân Vương tìm Tiểu Thừa Diễm, đúng không?"

Nghe cái tên Tiểu Thừa Diễm, Tổng Như Oản sững sờ một chút, sau đó mới nhớ tới người có tên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4

Nếu nói Tổng Như Oản si mê lưu luyến Tạ Tầm bao nhiêu, thì thế tử Cung Thân Vương Tiểu Thừa Diễm cũng si mê Tổng Như Oản bằng thế, hơn nữa hành động của hắn còn trắng trợn táo bạo hơn, đến nỗi Thái Hậu nương nương trong cung cũng biết. Đáng tiếc trong lòng Tổng Như Oản chỉ có một mình Tạ Tầm, không thể chứa thêm ai nữa.

Thấy bộ dáng trở mặt của Tổng Như Oản, Tạ Tầm cho rằng hắn đã đoán đúng, sắc mặt chợt lạnh xuống, đứng dậy định rời đi.

Tổng Như Oản thấy thế, liền biết Tạ Tầm hiểu lầm, nàng vừa đuổi theo vừa lên tiếng gọi: "Tạ Tầm! Không phải như thế! Muội không đi tìm Tiểu Thừa Diễm!" Sau đó, "bùm" một tiếng, nàng đụng trúng vào lưng của Tạ Tầm, "Ngô... Đau quá!"

Tạ Tầm nhanh chóng xoay người, đỡ lấy bả vai của Tổng Như Oản, hỏi: "Đụng vào chỗ nào rồi?"

Vừa rồi, hai tiểu bánh bao của Tổng Như Oản bị đụng vào tấm lưng cứng rắn, nhưng nàng không thể không biết ngượng ngùng mà xoa ngực trước mặt Tạ Tầm, chỉ có thể nhịn đau, cả khuôn mặt đỏ bừng, ậm ừ nói không lên lời.

Thân thể của nữ tử mảnh mai, Tổng Như Oản giống như ly thủy tinh mỏng manh, dễ vỡ, thanh âm của Tạ Tầm hơi sót ruột, "Đụng vào chỗ nào? Mau cho huynh xem, cơ thể muội như vậy, có thể sẽ bị bầm tím."

Như Oản ngượng ngùng, hỏi: "Tạ Tầm ca ca... Huynh thật muốn xem sao?"

"Đương nhiên, là huynh làm, huynh phải nhìn xem muội không sao, mới yên tâm." Tạ Tầm rất kiên trì.

"Muội... là... đụng vào ngực..." Giờ phút này, trên mặt Tổng Như Oản như rặng một rặng mây đỏ, thanh âm bị đè thấp đến nỗi không thể thấp hơn.

Tạ Tầm ngẩn ra một chút, sau đó tự động buông lỏng bàn tay đang giữ lấy bả vai của Tổng Như Oản, hắn giả vờ ho khan một tiếng, hơi mất tự nhiên hỏi: "Kia... Có đau không?"

Tổng Như Oản gật gật đầu, e lệ cực kỳ, "Ân... Lưng huynh cứng quá... Muội... ngực rất đau..."

Nhất thời Tạ Tầm không biết phải làm sao, ngày thường quyết đoán, trầm ổn, giờ hắn lại có cảm giác hoảng loạn, "Có muốn huynh gọi thị nữ tới đây, xoa giúp muội?"

"Đừng..." Tổng Như Oản chạy nhanh kéo tay áo Tạ Tầm.

"Vậy nên làm thế nào cho phải?"

"Muội... Muội chỉ cho Tạ ca ca xoa giúp thôi..." Nhớ tới kiếp trước, theo thói quen không biết xấu hổ của Tạ Tầm mỗi khi cắn mút ngực nàng, Tổng Như Oản buột miệng thốt ra.

“Muốn huynh giúp muội xoa?!” Tạ Tầm kinh ngạc hỏi.

“Tạ ca ca không muốn sao?” Tống Như Oản cắn môi dưới, lộ ra vẻ mặt sắp khóc.

“Như vậy sẽ tổn hại đến danh tiết của muội.”

Tạ Tầm sớm muộn đều là tướng công của nàng, trên người Tống Như Oản có nơi nào là không bị hấn nhìn qua, thẹn thùng nói: “Muội tin tưởng huynh sẽ không nói ra.” Tiếp theo, Tống Như Oản liền chậm rãi cởi áo khoác ngoài, chỉ còn dư lại áo yếm trên người.

Tạ Tầm chậm rãi mở mắt, da thịt trắng nõn, áo yếm nho nhỏ bao bọc lấy tiểu bánh bao, hấn không cầm được tầm mắt của chính mình.

Tống Như Oản chịu đựng sự khản trương đang chạy loạn trong lồng ngực, kéo lấy bàn tay của Tạ Tầm, sau đó đặt lên một bên ngực, “Tầm ca ca... nơi này... huynh mau xoa giúp muội đi...”

Tạ Tầm cúi đầu nhìn bàn tay của mình đang phủ lên một mảnh mềm mại, theo bản năng, xoa xoa tiểu bánh bao... “Ân... Ân... Ngô...” Tống Như Oản thấp giọng rên rỉ, ưỡn ngực lên phía trước, “Tầm ca ca... vẫn còn đau... Nếu không, huynh dùng lưỡi liếm đi... Như vậy sẽ không đau nữa...”

Tạ Tầm căn bản chưa kịp lên tiếng cự tuyệt, trơ mắt nhìn Tống Như Oản ở trước mặt hấn cởi bỏ áo yếm, một đôi tiểu bánh bao cứ như vậy xuất hiện, làm dậy sóng nơi mặt hồ yên ả.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 5

Tạ Tầm còn chưa trải qua sự đời, cũng chưa bao giờ thấy qua thân thể của nữ nhân, lúc này đột nhiên nhìn thấy cơ thể xích lõa, hơn nữa dung mạo của Tống Như Oản lại mỹ lệ, tuy thân mình còn khá non nớt, nhưng lại ả ả về đẹp hấp dẫn, đôi nhũ hoa nho nhỏ, mang dáng hình hoàn mỹ, trắng trắng mềm mềm, thật mê người.

“Tầm ca ca... huynh dùng lưỡi liếm tiểu bánh bao của muội, được không? Liếm một chút, muội sẽ không đau.” Giờ phút này, nửa thân trên của Tống Như Oản trần trụi, nửa thân dưới lại hoàn hảo, còn nguyên vẹn.

Tạ Tầm không kiểm soát được bàn tay đang vuốt ve tiểu bánh bao mềm mại, ánh mắt u ám, hỏi: “Là nơi này đau?”

Tống Như Oản gật gật đầu, “Ân... Chính là nơi này... Tầm ca ca mau mau liếm đi...”

Tạ Tầm ngồi trở lại ghế trúc, sau đó tách hai chân của Tống Như Oản ra, đặt nàng ngồi lên đùi hấn, hỏi nàng, “Thật muốn huynh liếm?”

Tống Như Oản trực tiếp dùng hành động để biểu đạt ý nguyện của mình, nàng tựa sát vào cơ thể của Tạ Tầm, đưa ngực đến gần bên miệng Tạ Tầm, cảm giác hơi thở nóng ẩm phả lên da thịt lạnh lẽo, “Tầm ca ca... muội... muội chỉ cho một mình huynh liếm ngực của muội...”

Tống Như Oản đã nói trắng trợn ra như thế, Tạ Tầm cũng không còn cái gì gọi là do dự, hấn cúi đầu, ngậm lấy nhũ hoa hồng hồng, mềm mại, sau đó thử vươn đầu lưỡi liếm liếm vật nhỏ mê người.

Cứ như vậy, Tống Như Oản không nhịn được, thốt lên tiếng rên rỉ yêu kiều, tay nhỏ nắm chặt bả vai Tạ Tầm, thanh âm run rẩy, phiêu đảng: “Tầm ca ca... Thật thoải mái a... huynh dùng sức một chút... để tiểu bánh bao vào sâu trong miệng...”

Nghe vậy, Tạ Tầm ôm chặt lấy eo Tống Như Oản, càng thêm dùng sức gặm nhấm nhũ hoa nho nhỏ, mẫn cảm, sau đó dùng đầu lưỡi càn quấy tiểu bánh bao trong miệng.

“Thoải mái sao?” Tạ Tầm không có kinh nghiệm, đành phải vừa làm vừa dò hỏi. Đôi môi từng chút từng chút tăng thêm sức, bên ngực còn lại được bàn tay hấn xoa nắn, như mảnh thú tìm thấy mỹ thực, từ tốn ăn vào, cảm nhận hương vị thơm ngon.

Tống Như Oản vốn đã có kinh nghiệm đời trước, công phu giường chiếu không thiếu, cộng thêm thể lực hơn người của Tạ Tầm, thường xuyên khiến nàng không thể xuống giường. Lúc này, môi lưỡi của Tạ Tầm đang càn quấy lấy ngực nàng, khiến dục vọng nơi đáy cổ chậm rãi, lặng lẽ nảy sinh.

“Thoải mái... Tầm ca ca làm muội thật thoải mái...”

Nghe xong, Tạ Tầm như được mở ra cấm môn, đem cái gì mà nam nữ khác biệt, quy củ linh tinh,... tất cả đều vứt hết ra sau đầu. Hấn càng thêm chuyên tâm thâm nhập, liếm láp mỹ vị trong miệng, dùng đầu lưỡi di động, ma sát, răng nhỏ khẽ cắn, khiến Tống Như Oản liên tục rên rỉ thành tiếng.

Bất chi bất giác, bàn tay Tạ Tầm lần mò xuống tiết khó của Tống Như Oản, vừa chạm vào, đã cảm giác ướt ướt! Lúc này, Tạ Tầm còn chưa biết Tống Như Oản như vậy là động tình, đôi môi rời khỏi nhũ hoa đã bị hấn cắn mút đến đỏ rực, sắc mặt quái dị hỏi: “Muội tiểu trong quần?”

Tống Như Oản oán trách, gơ tay, đâm lên ngực Tạ Tầm, “Tầm ca ca thật là xấu, chiếm tiện nghi của muội, xong lại đi chê cười muội.”

“Không phải muội tiểu trong quần, vậy sao lại ướt đầm thế này?” Tạ Tầm nhấc tay, muốn vén váy của Tống Như Oản lên, tìm hiểu tới cùng.

Tống Như Oản cuống quýt đề lại váy, vội la lên: “Đừng! Tầm ca ca, rất mắc cỡ!”

Tạ Tầm buồn cười nói: “Hiện tại biết mắc cỡ? Sao vừa rồi còn muốn huynh ăn tiểu bánh bao của muội?”

“Muội... Muội... Tầm ca ca đã nhìn thấy thân thể của muội... Phải chịu trách nhiệm...” Nói đến cùng, Tống Như Oản quyết định đời này của nàng chỉ có thể gả cho Tạ Tầm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6

Vote

chương 6

486 19 9

(H nặng, đừng cố đọc- đã nói rồi, tí đừng trách)

Trong mắt Tạ Tầm mang theo ý cười, hấn dùng tay đánh nhẹ lên cái mông của Tống Như Oản, “Chỉ cần Oản Oản nguyện ý.”

Bùm bùm bùm... trái tim Tống Như Oản đập liên hồi, không nghĩ tới Tạ Tầm lại dễ dàng đáp ứng như vậy. Nghĩ đến đời trước, nàng theo đuổi Tạ Tầm nhiều năm, thường xuyên ở trước mặt hấn nhắc tới việc cưới xin, chờ đến khi nàng được mười sáu tuổi, hấn mới cưới nàng. Thế nhưng kiếp này, chỉ cần vậy, hấn liền đồng ý?

“Tầm ca ca... huynh thật sự nguyện ý cưới muội?”

Tạ Tầm dứt khoát dùng hành động để chứng minh, một phen kéo chiếc váy trên người Tống Như Oản xuống, rồi đến tiết khó, sau đó đặt nàng xuống ghế trúc. Lọt vào tầm mắt của hấn là đôi chân trắng trẻo, thon dài tinh tế. Bàn chân nhỏ nhỏ, chỉ dài bằng bàn tay của hấn, mười ngón chân hồng hồng, dán vào nhau, trông đáng yêu hết sức.

“Oản Oản... Đem chân mở ra... để huynh nhìn xem...” Xuất phát từ bản năng của nam nhân, giờ phút này, Tạ Tầm phi thường khát vọng có thể nhìn thấy phong cảnh giữa hai chân Tống Như Oản.

Tống Như Oản nghĩ đến vừa rồi Tạ Tầm đã đáp ứng nguyện vọng của nàng, lại nói Tạ Tầm là quân tử, biết giữ chữ tín, hơn nữa nàng cũng tin tưởng trái tim của Tạ Tầm, liền chậm rãi mở hai chân ra, cánh xuân cứ như vậy lộ ra bên ngoài... Giữa hai chân của Tống Như Oản trắng như tuyết, không hề có lông, hai cánh hoa môi khép chặt, hơi phớt hồng, non non mềm mềm, ngay bên dưới là một cái lỗ nhỏ, đang chảy ra dịch thủy trong suốt. (*khụ khụ* chi tiết quá)

Tạ Tầm duỗi tay, chạm vào miệng huyết nhỏ nhỏ, để xuân thủy chảy lên đầu ngón tay của mình, sau đó đưa lên, dùng đầu lưỡi liếm liếm, ngọt ngào lại còn có vị mặn, rõ ràng không phải nước tiểu, “Oản Oản... muội chảy ra cái gì vậy?”

Tống Như Oản đâu thể không biết xấu hổ mà giải thích với Tạ Tầm rằng đây là đàm thủy của nàng, đôi tay che lại khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, “Muội không biết, Tầm ca ca đừng hỏi.”

Tạ Tầm thấy Tống Như Oản then thùng như thế, cũng không truy vấn nàng nữa, chỉ liếm sạch sẽ đàm thủy trên đầu ngón tay, sau đó tiếp tục tách hai chân của nàng ra, làm mặt huyết càng thêm rõ ràng hiện ra trước mắt hấn.

Hai chân của Tống Như Oản bị Tạ Tầm cố định ra hai bên, hoa huyết dần dần lộ rõ, mở ra mị thịt phần nộn, mê người.

Hơi thở của Tạ Tầm dồn dập, hấn nuốt một ngụm nước bọt, ngón tay có chút run run, cố gắng đẩy hai cánh hoa môi ra, sau đó thử cầm một ngón tay vào. Còn chưa kịp làm, Tống Như Oản bị đau, liền kêu lên, “Đau quá, Tầm ca ca mau dừng lại.”

Tạ Tầm lập tức ngừng lại, muốn rút ra lại cảm thấy luyến tiếc, nhưng nếu tiếp tục cầm vào thì Tống Như Oản sẽ đau. Hấn nghĩ nghĩ, dứt khoát dùng miệng hôn lên miệng huyết, sau đó dùng đầu lưỡi liếm láp, chui sâu vào bên trong. Dựa vào bản năng của nam nhân, giống như khi giao hợp, đầu lưỡi bắt

trước côn thịt, ra vào tiểu huyết.

Đầu lưỡi của Tạ Tầm mang theo nhiệt nóng, hơn nữa nó cũng không thể chạm tới lớp màng bên trong, rất nhanh kích thích cảm giác tê dại trong cơ thể Tổng Như Oản, nàng vận vẹo eo nhỏ, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ ngân nga, mị hoặc.

Đã bao giờ Tạ Tầm làm qua việc này, hấn nắm chặt hai cánh móng của Tổng Như Oản, dùng sức vuốt ve. Đầu lưỡi càng thêm ra sức khuấy động vách thịt bên trong hoa huyết.

Tiểu huyết mát chắt lấy đầu lưỡi, đột nhiên Tạ Tầm mạnh mẽ đẩy đầu lưỡi thật sâu vào trong, Tổng Như Oản liền đón nhận cao trào! Mị thịt gât gao kẹp chặt, run rẩy kịch liệt! Lại còn phun ra một cổ xuân triều, bắn toàn bộ lên khuôn mặt tuần tú của Tạ Tầm!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 7

Tạ Tầm sùng sốt, sau đó ngẩng đầu lên, một phen sờ soạng dâm dịch trên mặt, sau đó dùng ngón tay vuốt vuốt, lấm bầm:

“Đây là cái gì?”

Tổng Như Oản vừa nghe xong, ngượng ngùng bưng kín mặt, dù có chút xấu hổ nhưng vẫn cố gắng gượng liếc mắt nhìn Tạ Tầm một cái. Có kinh nghiệm đời trước, nàng đương nhiên biết đó là cái gì, nhưng hôm nay Tạ Tầm chẳng khác gì một trang giấy trắng, hấn hiểu được mới lạ.

May mắn Tạ Tầm cũng không truy hỏi vấn đề này đến cùng, hấn lau sạch dâm dịch trên mặt, bỗng cảm thấy vật nhỏ giữa hai chân mình sưng lên, vừa cứng vừa nóng, rất muốn giống như đầu lưỡi thâm nhập vào tiểu huyết, tận tình chọc vào rút ra.

“Oản Oản... huynh... huynh muốn...”

Nhìn bộ dáng của Tạ Tầm vừa khát vọng lại vừa nhẫn nại, Tổng Như Oản nghĩ thầm, dù sao sớm hay muộn cũng là người của hấn, sớm chút đem thân mình cho hấn cũng chưa chắc là không thể. Về sau làm nương tử của hấn, những người bên ngoài sẽ vẫn đồn thổi nàng là hồ ly tinh, câu hôn Tạ Tầm. Chỉ bằng ngay lúc này chừng thực luôn lời đồn, vừa thoả mái thân mình lại có thể ở bên Tạ Tầm sớm hơn.

Vì thế, Tổng Như Oản thẹn thùng ngắt lời Tạ Tầm, mở hai chân ra, “Tầm ca ca... Chỉ cần huynh muốn... muội đều cho huynh... Chỉ cầu sau này huynh có thể thương tiếc muội... Yêu thương muội...”

Một nữ hài tử tự nguyện mở hai chân của mình ra, cam nguyện hiến tặng trinh tiết của chính mình, trong lòng Tạ Tầm tràn đầy lửa nóng. Nơi u cốc mê người kia còn đang ẩm ướt bởi xuân thủy, phản chiếu với da thịt trắng nõn, tiểu huyết ở giữa hơi mở ra, như muốn câu dẫn hấn mau mau đi vào.

Tạ Tầm dù có tài giỏi đến đâu thì vẫn là một nam tử có thất tình lục dục, sao có thể chịu đựng được. Hấn hô hấp dồn dập cởi quần ra, giữa hai chân côn thịt lập tức dựng thẳng đứng, chỗ đỉnh quy đầu tiết ra ít chất lỏng trắng đục, nhu cầu cấp bách muốn phát tiết dục vọng.

“Oản Oản... Muội yên tâm... Hôm nay huynh muốn thân thể của muội... Chờ sau khi muội cập kê... Huynh sẽ lập tức đến phủ cầu hôn... Tuyệt không cô phụ muội...”

Tổng Như Oản ngẩn ngơ nhìn Tạ Tầm, kiếp trước, những lời này, nàng đã phải chờ đợi bao lâu mới nghe được, không ngờ kiếp này, hấn lại dễ dàng đồng ý đến vậy?

“Tầm ca ca... Huynh... huynh đồng ý cưới muội?”

Tạ Tầm cúi đầu hôn lên đôi mắt của Tổng Như Oản, ôn nhu nói: “Đương nhiên, Oản Oản là của huynh.”

Tổng Như Oản duỗi tay ôm lấy cổ của Tạ Tầm, hai người ngực dán ngực, tiểu bánh bao của nàng bị đè ép tới phát đau, nhưng trong lòng thì rất cao hứng nha. Nàng si ngốc trả lời: “Tầm ca ca, trong tâm muội chỉ có huynh, vĩnh viễn là vậy.”

Hai người vừa ôm lấy nhau vừa hôn môi của nhau, bàn tay của Tạ Tầm xoa xoa một bên ngực của Tổng Như Oản, dùng sức nắn bóp đủ kiểu, côn thịt bắt đầu không kiểm soát được chui vào giữa hai chân nàng, cọ sát với bắp đùi.

Dâm thủy chậm rãi tiết ra, côn thịt chọc chọc vào tiểu chân châu, chốc lát lại chọc chọc vào cánh hoa môi, nhưng nhất quyết vẫn chưa tìm thấy tiểu huyết để đi vào. Hiển nhiên Tạ Tầm có chút nóng nảy, hấn dứt khoát lấy tay đỡ lấy côn thịt đang kêu gào, để ngay trước cửa miệng hoa huyết.

“Oản Oản... Huynh muốn đi vào... Nếu đau... hãy cắn bả vai huynh...”

Tổng Như Oản run run, gât đầu đáp ứng, nàng đã từng trải qua cái cảm giác xé rách đầy thống khổ này, lập tức cắn môi dưới, chờ Tạ Tầm đi vào.

Quy đầu cực nóng từng chút xâm nhập, được một chút, Tống Như Oản đã đau không chịu nổi, lên tiếng, "Tầm ca ca... huynh nhẹ chút..."

Giờ phút này, Tạ Tầm thực sự rất muốn một phát đi ngay vào bên trong cơ thể của Tống Như Oản, sau đó mạnh mẽ chọc vào rút ra, nhưng vừa nghe nàng kêu đau, thì hần ngay lập tức ngừng lại. Chỉ thấy trên trán mơ hồ phủ một lớp mồ hôi mỏng, thanh âm khàn khàn nói: "Muội thả lỏng một chút, kẹp huynh rất chặt."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 8

Dạo này bận quá, để mọi người đợi lâu (~_~)

Tống Như Oản nghĩ thầm, nơi nào có thể thả lỏng, nàng đều gắng sức thả lỏng hết. Đời trước, hoa huyết của nàng khát khao đến nỗi không vào được, Tạ Tầm sau khi biết chuyện nam nữ, thường hay trêu đùa nàng, nói huyết nhi của nàng có thể nào cũng không chịu buông tha hần. Cái đó của hần to như vậy, đương nhiên là không hề phù hợp với tiểu huyết của nàng, chuyện này hần thật quá đáng.

Nhưng quan trọng là bây giờ Tạ Tầm cái gì cũng không hiểu, Tống Như Oản đành phải chu môi ai oán, tận lực thả lỏng cơ thể, chờ mãi mà vẫn không có cảm giác đau đớn ập đến, nàng lên tiếng: "Tầm ca ca, tốt rồi, huynh mau vào thêm chút nữa đi."

Tạ Tầm đã sớm chờ đợi đến dục hỏa đốt người, có Tống Như Oản nói, hần gửi chặt phần eo, chậm rãi chen vào lối đi, đến khi chạm vào một tầng trở ngại, trong lòng hần chấn động, đây hần là tấm màng xử nữ. Chờ hần đâm thủng nơi này, Oản Oản chính là của hần!

Tạ Tầm hưng phấn không thôi, nhưng đang lúc hần cắn răng muốn một mạch xông vào, thì bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân, hần tiến vào cũng không được mà lui ra cũng không xong, cứ như vậy xấu hổ dừng lại giữa đường đi.

Chỉ sau vài giây hô hấp, tiếng đập cửa bên ngoài căn phòng vang lên, còn có cả âm thanh nữ tử mang ý dò hỏi, "Như Oản... Tạ thế tử... Các người ở bên trong sao?"

Nguyên lai là biểu tỷ của Tống Như Oản, Vệ Mạn Vũ, Tạ Tầm tuy rất muốn làm tiếp, nhưng lúc này, nhìn chung thì không thể không quan tâm mà đoạt lấy thân thể của Tống Như Oản, nếu như bị người khác phát hiện, thì nàng biết sống thế nào. Tống Như Oản cũng bởi vì khản trương, tiểu huyết gắt gao cắn chặt lấy cơn thịnh, bàn tay đặt lên vai Tạ Tầm, không biết làm thế nào cho phải.

Tạ Tầm trấn an nói: "Đừng sợ, muội từ từ thả lỏng, huynh ra trước để ứng phó với nàng ấy."

Tống Như Oản đành phải gắng sức thả lỏng bụng nhỏ, mặt khác thúc giục Tạ Tầm mau đi ra ngoài, "Huynh mau ra đi, đừng để biểu tỷ phát hiện."

Tạ Tầm chịu đựng khoái cảm dần vật, lui ra sau, phụt một tiếng, dương vật thô dài từ tiểu huyết đi ra, sau đó hướng ra phía cửa phòng, nói: "Chúng ta lập tức đi ra."

Vệ Mạn Vũ cắn môi dưới, ra vẻ bình tĩnh nói: "Được, ta ở bên ngoài chờ biểu muội, sau đó cùng nhau đi."

Trong phòng, tay chân Tống Như Oản hoảng loạn sửa sang lại váy áo, Tạ Tầm lại không chút hoang mang mặc lại quần áo, còn giúp Tống Như Oản mặc áo yếm. Cuối cùng chờ đến khi hai người cùng nhau ra tới cửa, trên mặt Tạ Tầm đã nhìn không ra bất cứ cái gì khác thường, giống như bình thường cao quý thanh nhã. Trái lại với Tống Như Oản, khuôn mặt nhỏ hơi phỉm hồng, đôi mắt phủ một tầng nước mênh mang, cực kỳ mê người.

Vệ Mạn Vũ vừa thấy bộ dáng của Tống Như Oản, trong lòng suy đoán nhất định hai người này đã xảy ra chuyện gì đó ở trong phòng. Biểu muội luôn luôn quấn lấy Tạ thế tử, nói không chừng Tạ thế tử không thắng nổi sắc đẹp của nàng, đã bị nàng câu đi. Tưởng tượng đến đây, trong lòng Vệ Mạn Vũ không tránh khỏi khó chịu.

"Biểu muội, người cùng Tạ thế tử ở trong phòng làm gì vậy?" Vệ Mạn Vũ ra vẻ thản nhiên hỏi.

Đời trước, biểu tỷ cũng là một nữ tử ái mộ Tạ Tầm, chẳng qua Tạ Tầm không có lựa chọn nàng ấy, cuối cùng đến khi nàng ấy đã không còn nhỏ tuổi nữa, đành phải gả cho Duyên Khánh hầu làm vợ kế. Sau lại ngẫu nhiên nghe mợ nói, phu thê hai người không hoà thuận, làm mợ nhọc lòng.

"Muội chỉ là muốn hỏi Tạ thế tử về vấn đề học tập mà thôi, nào biết đã trễ vậy, mong rằng biểu tỷ không nên trách tội." Tống Như Oản ôn nhu nói.

Nghe vậy, Tạ Tầm nhướn mày, trong mắt mang theo ý cười nhìn Tống Như Oản tròn tròn mắt nói nói đối.

Vệ Mạn Vũ cảm thấy giữa hai người có cái gì đó không đúng, luôn có cảm giác ái muội không nói lên lời, nhưng Tạ Tầm đang ở đây, nàng không thể

truy vấn, chỉ có thể áp xuống sự bất an trong lòng, miễn cưỡng cười cười, "Xem ra biểu muội cũng trưởng thành rồi, còn hiểu được học vấn quan trọng, lúc trước muội vẫn còn là một tiểu hài tử yêu thích trang điểm."

Tổng Như Oản bị nói như vậy, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nhớ tới kiếp trước, đúng là nàng chỉ dựa vào nhan sắc này cố gắng thu hút Tạ Tầm, còn cảm kỳ thi họa thì không để ý nhiều.

Tạ Tầm nghe được lời này cũng chỉ cười nhạt đáp lại, dung nhan tuấn lãng, nhìn thôi cũng vui vẻ.

Editor: Hồng làm tới cùng ~(*+___+*)

~Tạ ca chỉ ngây thơ ở chương này thôi, mấy chương sau là không còn ngây thơ như thế này nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9

Ba người bọn họ về đến yến hội, Tổng Như Oản ngồi xuống ghế ngồi bên cạnh Tạ Bảo Lăng, nàng ấy làm mặt quỷ, hỏi Tổng Như Oản: "Như thế nào? Cùng đại ca của ta đi đâu vậy?"

Tổng Như Oản âm ỉ nói: "Đi dạo ngoài vườn hoa."

Tạ Bảo Lăng làm vẻ mặt không tin, nàng ấy thấp giọng cười nói: "Người không biết đâu, người cùng đại ca ta vừa ly khai, những cô nương đó nhìn cứ như hoa héo vậy, ánh mắt trông mong đại ca ta mau trở về! Còn có Lý Vân Lan, Chu Hân Du các nàng vẫn luôn vây quanh ta, hỏi đại ca ta đi đâu!"

Trong lòng Tổng Như Oản căng thẳng, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Nghĩ thầm: Ở Thịnh Kinh, Tạ thế tử của phủ Ninh Quốc công, ai mà không biết danh tiếng tuyệt đại phong tư, văn võ song toàn? Có vị quý nữ nào không ái mộ hắn? Mà nàng, bất quá cũng là một người trong số đó mà thôi. Chỉ là nàng may mắn, cuối cùng đã được gả cho hắn, hàng đêm cùng hắn ngủ trên một chiếc giường, được hắn sủng ái.

Tạ Bảo Lăng thấy sắc mặt không tốt của Tổng Như Oản, biết nàng tâm tư tí mĩ, sợ nàng hiểu lầm đại ca nhà mình, nhanh chóng giải thích: "Bất quá Như Oản người yên tâm, đại ca ta không hề thích các nàng."

"Bảo Lăng, cảm ơn người."

Không riêng vì những lời này, càng vì Tạ Bảo Lăng kiếp trước vẫn luôn giúp đỡ nàng.

...

Yến hội kết thúc, Tổng Như Oản về phủ Vĩnh An hầu, thị nữ Oanh Ca hầu hạ nàng tắm gội. Tổng Như Oản sợ Oanh Ca nhìn thấy hồng ngân trên người, liền lệnh Oanh Ca ra ngoài, tự mình tắm rửa.

Tổng Như Oản cúi đầu nhìn hai tiểu bánh bao trước ngực, trên nền da trắng nõn toàn là những vết hôn hồng hồng, hoa nhũ cũng bị cắn nát đến sưng đỏ. Nàng nhẹ nhàng vẩy nước lên ngực, có chút đau, xem ra là bị Tạ Tầm hôn đến trầy da.

"Thật là cái đại sắc phôi!" Tổng Như Oản oán giận, dùng khăn lụa cẩn thận lau sạch tiểu bánh bao. Sau đó một đường xuống phía dưới, tẩy rửa vùng kín giữa hai chân, nàng duỗi tay sờ nơi đó, tiểu huyết vẫn còn dịch thủy, cũng không biết là của nàng hay là của Tạ Tầm.

Tổng Như Oản chịu đựng ngượng ngùng, nhét khăn lụa vào tiểu huyết, nhẹ nhàng lau đi dấu vết của Tạ Tầm để lại bên trong. Nghĩ đến vừa rồi nhìn thấy côn thịt lớn kia, nhịp tim Tổng Như Oản bỗng tăng nhanh. Không nghĩ tới dương vật của Tạ Tầm đã lớn như vậy, kiếp trước lần đầu tiên nàng nhìn thấy côn thịt của hắn là trong đêm thành hôn của hai người, đến khi cái vật thẳng dài giữa hai chân hắn muốn cắm vào thân thể nàng, dọa nàng một phen sợ hãi. Trong lòng nghĩ: Côn thịt thô to như vậy sao có thể đi vào?

Càng nghĩ trong lòng nàng càng phát hỏa, Tổng Như Oản lắc lắc đầu, bỏ khăn lụa ra khỏi hoa huyết, lung tung giặt sạch khăn, mặc lại áo yếm và tiết khổ, rồi lên giường nằm.

Ban đêm, Tổng Như Oản ngủ cũng không an ổn, lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, giống như côn thịt của Tạ Tầm còn đang ở trong cơ thể nàng, tiểu huyết hơi sưng, rất muốn hắn mau động nha.

Thẳng đến canh ba, rốt cuộc Tổng Như Oản cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong khoảnh khắc hoảng hốt, nàng giống như được trở về kiếp trước, trong khoảng thời gian vừa mới thành thân với Tạ Tầm.

Trong phòng, nến đỏ lay động, màn lụa đong đưa, âm thanh nam nữ thở dốc kết hợp với tiếng thân thể va chạm cùng nhau vang vọng trong không gian yên tĩnh. Tống Như Oản bị Tạ Tầm đè dưới thân, hai chân bị đặt lên bả vai dày rộng của hắn, hắn kịch liệt đung đưa thất lưng, từng chút ra vào cơ thể nàng.

Giờ phút này Tống Như Oản đã sớm mềm thành một bãi xuân thủy, chỗ bí ẩn giữa hai chân bị côn thịt tàn nhẫn chọc vào rút ra, hai luồng mềm mại trước ngực đong đưa theo từng nhịp ra vào, hấp dẫn Tạ Tầm cúi đầu xuống ngậm lấy một bên.

"Trương công... Chàng nhẹ thôi... Cẩn đau thiếp..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Âm thanh trong miệng vừa thoát ra, Tống Như Oản lập tức từ trong mộng bừng tỉnh, sắc mặt nàng phỉếm hồng, ngón tay sờ soạng vào giữa hai chân, cảm nhận thấy sự ẩm ướt. Ài, nàng không tiếng động thở dài một hơi, sau đó đứng dậy đi vào tịnh thất tẩy rửa cơ thể, rồi lại quay về giường.

...

Sau gần một tháng, Tống Như Oản đều không có cơ hội ra cửa, trong lòng nàng rất nhớ nhung Tạ Tầm, thế nên đành phải mỗi ngày tới gặp mẫu thân, hy vọng tìm một cơ hội ra cửa.

Hôm nay, mẹ của Tống Như Oản là Vương thị vừa vận tới nhà nàng làm khách. Vương thị cùng mẫu thân của Tống Như Oản là Vệ thị ngồi ở trong phòng khách nói chuyện phiếm, Tống Như Oản và Tống Khi Trình ngồi gần đó học gảy đàn. Trong lòng Tống Như Oản rối loạn, nghe ngóng cuộc nói chuyện giữa hai người.

"Mất thấy Mạn Vũ chuẩn bị cập kê, nhưng việc hôn nhân của nàng còn chưa định hạ, ta thân là mẫu thân, lo lắng chuyện này mà ngủ không ngon giấc."

"Mạn Vũ là cô nương tốt, tâu tâu cần gì hao tổn tâm tư? Con gái nhà ta mới thực sự là mối sầu lo!"

"Đã sắp cập kê, không ít những công tử thế gia tới cầu hôn. Ài, nhưng thật ra khuê nữ của ta không biết sao cứ khẳng khái, không phải Tạ Tầm thì không gả!" Vương thị nói đến đây, mày nhíu chặt, vẻ mặt ưu tư.

Vệ thị dừng một chút mới nói:

"Tâu tâu, Mạn Vũ là chất nữ của ta, ta mới nói vài câu chuyện riêng tư. Ninh Quốc công phủ là dòng dõi cao quý, từ xưa Ninh Quốc công đã nắm trọng binh trong tay, nay tỷ tỷ ruột thịt của Tạ Tầm lại là đương kim Hoàng Hậu, sau này nếu hắn có lấy công chúa cũng còn được nữa là. Huống chi bản thân Tạ Tầm lại tuân thủ lịch sự, hiện giờ trên triều đình cũng đang dần bộc lộ tài năng. Mạn Vũ muốn gả cho hắn, sợ là không dễ dàng. Nói nữa, nam nhân như vậy, Mạn Vũ chưa chắc đã không chế được."

Vương thị làm sao không biết chuyện Vệ thị nói, nàng cũng từng khuyên bảo Mạn Vũ, nhưng nàng chính là không nghe, còn nói trừ bỏ Tạ Tầm, nàng tuyệt không gả người khác.

"Uy, sao lại phát ngôn ra thế này?" Tống Khi Trình nhích lại gần Tống Như Oản.

Tống Như Oản lúc này mới từ lời nói của mẫu thân và mẹ hồi phục tinh thần, nhớ trước đây khi Tạ Tầm mời bà mới tới phủ cầu hôn, trên dưới toàn phủ đều vô cùng kinh ngạc. Nàng tuy nhan sắc vô song, nhưng cũng chỉ là tiểu thư của nhị phòng hầu phủ, hơn nữa phụ thân chết sớm, là một cô nương mồ côi.

Lúc ấy mẫu thân sợ nàng gả vào hào môn cao quý sẽ phải chịu khổ, nên cực lực phản đối mối hôn nhân này. Sau vẫn là nàng khóc lóc cầu xin, mẫu thân mới buông tha, chấp nhận. Thẳng đến một năm sau khi nàng và Tạ Tầm thành thân, bà ấy thấy Tạ Tầm không hề nạp thêm một phòng thê thiếp nào cả, rốt cuộc mới yên tâm.

Tống Như Oản lấy lại tinh thần, nhìn Tống Khi Trình khẽ cười nói: "Không có gì, là đang suy nghĩ dây đàn này đánh như thế nào."

Tống Khi Trình buông đàn trong tay ra, kéo tay Tống Như Oản nói: "Chúng ta ra ngoài đi dạo đi, đánh nửa ngày, tay mỏi nhừ."

Hai tỷ muội liền cùng nhau đi ra ngoài, yên lặng một đường cho đến khi tới hành lang, Tống Khi Trình mới cười hi hi thấp giọng hỏi: "Muội vừa rồi xuất thần, kỳ thật là nhớ Tạ thế tử của mình đi?"

Tống Như Oản bị đoán đúng tâm tư, ngượng ngùng quay đầu đi, "Đường tỷ nói cái gì đâu!"

"Muội mau thành thật nói ra, tỷ đây sẽ giúp muội đi gặp mặt hắn."

Tổng Như Oản vừa nghe nàng ấy có thể giúp mình nhìn thấy Tạ Tầm, nào còn có không thừa nhận, lập tức đỏ mặt gật đầu.

Tổng Khi Trình che miệng cười Tổng Như Oản rất lâu mới nói: “Đại ca ta là bạn tốt của Tạ thế tử, nói hấn hẹn người giúp muội cũng không khó. Đến lúc đó, chúng ta lại nói muốn đi chùa cầu phúc, này không phải được rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11

Rừng đào sau núi Hoa Vân Tự, Tổng Như Oản đứng dưới một gốc cây đào, có chút khăn trương đứng chờ. Không bao lâu, một nam tử mặc áo màu lam, tay áo rộng hướng chỗ nàng đang đứng, đi tới.

Tổng Như Oản bước nhỏ chạy lên, hơi thở gấp gấp: “Tầm ca ca, huynh đã đến rồi.”

Tạ Tầm mỉm cười điềm đạm: “Muội cho đường ca tới hẹn huynh, sao huynh có thể lỡ hẹn được?”

Nữ nhi con nhà gia giáo lại dám cả gan làm loạn, hơn nữa lần trước hai người thiếu chút nữa lau súng cướp cò, Tổng Như Oản sợ Tạ Tầm hiểu lầm nàng là nữ tử phóng đảng, nàng nhanh chóng giải thích: “Tầm ca ca... muội chỉ làm như thế với mỗi huynh thôi... muội... nhớ huynh...”

Nghe Tổng Như Oản cứ như vậy nói trắng ra, Tạ Tầm ôm nàng vào trong lòng ngực, cúi đầu nhìn phần cổ trắng nõn của nàng: “Tâm Oản Oản, huynh biết, muội yên tâm, huynh tuyệt đối sẽ không cô phụ muội.”

Tạ Tầm là chính nhân quân tử, điểm này không thể nghi ngờ, Tổng Như Oản lập tức cũng ôm chặt lấy vòng eo gầy guộc nhưng rắn chắc của Tạ Tầm, nàng si ngốc nói: “Muội rất muốn nhanh chóng đến tuổi cập kê, như vậy là có thể vĩnh viễn ở bên Tầm ca ca.”

Tạ Tầm tức khắc dùng hành động để trực tiếp biểu đạt lòng nhiệt tình đang sôi sục trong tâm can hấn, ôm lấy eo nhỏ của Tổng Như Oản, đi tới gốc cây đào vừa rồi nàng đang chờ. Tạ Tầm sợ Tổng Như Oản ngồi đau, bế nàng ngồi lên đùi mình, thân mật hôn lên môi nàng, vừa nói: “Oản Oản muốn tiếp tục chuyện lần trước sao?”

Tổng Như Oản nắm chặt lớp áo trước ngực Tạ Tầm, nhất thời cảm giác tim đập như hươu chạy, không biết nên gật đầu hay là cự tuyệt.

Tạ Tầm cười khẽ một tiếng, dung nhan tuấn mỹ so với ngày thường càng thêm rung động lòng người, hấn từng chút gỡ ra những ngón tay đang nắm lấy áo mình, sau đó vạch từng lớp áo của nàng, vén áo yếm lên, hai tiểu bánh bao phần nộn liền bước vào tầm mắt hấn.

“Oản Oản, hôm nay muội mặc yếm màu hồng đào, là cố ý tới câu dẫn huynh sao?” Tạ Tầm dùng móng tay cọ cọ lớp da mềm mại trước ngực, sau đó nhìn chằm chằm Tổng Như Oản hỏi.

Áo ngoài của Tổng Như Oản đã bị banh ra, sau lại bị hỏi cái vấn đề mắc cỡ đó, nàng với lấy áo muốn mặc lại. Tạ Tầm sao có thể để nàng được như ý nguyện, bàn tay to đuôi ra liền bắt lấy cổ tay nàng, sau đó thuận tiện cởi chiếc áo của nàng, cuộn nó vào rồi trói hai tay nàng ra sau.

Bởi vì ngồi lên gốc đào, Tổng Như Oản không dám giãy giụa quá mạnh, chỉ có thể uốn éo thân mình, cầu xin: “Tầm ca ca... Huynh đừng cột lấy ta...”

Tạ Tầm tùy ý vuốt ve hai tiểu bánh bao của Tổng Như Oản, đôi tay bị trói ra sau người, nàng chỉ có thể ưỡn ngực nhìn mềm mại phần nộn bị người nam nhân tuấn lãng xoa nắn thành đủ kiểu hình dạng. Hoa nhũ hồng hồng như đoá hoa xuân nở rộ dưới những ngón tay tà mị của hấn.

“Một tháng không thấy, tiểu bánh bao của Oản Oản đã trưởng thành thật nhanh, bàn tay huynh đã vừa vặn. Giờ huynh lại giúp muội xoa xoa, về sau sẽ trở thành đại mãn thầu, bàn tay huynh sẽ không thể cầm vừa, được không?” Sau lần gặp nhau đó, Tạ Tầm trở về đã học hỏi một phen công phu, nhìn sách dạy chuyện phòng the, hiện tại tuy không tới mức thông hiểu tất cả, nhưng trên cơ bản đều có thể lý giải chút chuyện.

Giờ phút này, Tổng Như Oản đã có cảm giác, hoa huyết dưới thân dần dần chảy ra xuân triều, làm ướt tiết khô. Tạ Tầm cũng cảm giác được, hấn móc ra côn thịt đã dựng thẳng, thô to nóng bỏng, đè lên niêng hoa huyết ẩm ướt của Tổng Như Oản.

“Oản Oản, muội biết không? Huynh đi vào chỗ này của muội gọi là gì?” Tạ Tầm cắn lên vành tai của Tổng Như Oản, nói.

Tổng Như Oản biết, nhưng nàng không biết nói thế nào.

Tạ Tầm tiến lên phía trước, định quy đầu liền đi vào hoa huyết, lúc Tổng Như Oản kêu đau, hấn hơi dùng lực, nói: “Nơi đó của muội đang mời gọi huynh, muốn đại dương vật của huynh đi vào trừu sáp!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12

Tạ Tầm ngày thường một bộ dáng công tử thanh nhã, cao quý, nào dự đoán được sẽ nói ra những lời nói dâm đẳng như thế. Tống Như Oản thờ hồn hèn, gian nan nói: "Tâm ca ca... Đừng nói nữa... Quá mắc cỡ..."

Tạ Tầm tiếp tục tiến lên, đưa cực đại dương vật vào sâu bên trong tiểu huyết kiều nộn của Tống Như Oản, "Chúng ta vốn đã làm chuyện thân mật nhất trên đời, còn xấu hổ cái gì. Muội nói xem, đại quy đầu của huynh đang cắm vào nơi nào của muội?"

Tạ Tầm dụ hoặc như vậy, là sau khi thành thân mới chậm rãi trở thành như vậy. Trong lòng Tống Như Oản có chút hoảng hốt, giống như trở về đời trước.

Tạ Tầm bắt mặn Tống Như Oản xuất thần, hạ thân dùng sức một cái liền đụng vào màng tử nữ, đường đi chưa từng bị người khác khai phá thất chặt không chịu được, hấn cổ nén lại dục vọng mạnh mẽ muốn ra vào cái động nhỏ này, buộc Tống Như Oản nói: "Oản Oản mau nói, đại dương vật của huynh đang cắm vào nơi nào của muội?"

Hai tay của Tống Như Oản bị trói ra sau lưng gắt gao nắm chặt lấy nhau, đầu đến nước mắt đã trực chờ chảy ra, theo bản năng nàng muốn nhích mông lại đằng sau để rời khỏi cơn thịt đáng sợ của Tạ Tầm. Tạ Tầm nhận thấy động tác của nàng, dứt khoát lấy tay đè lại bả vai non nớt của nàng, bỗng nhiên tiến lên phía trước! Cơn thịt mãnh mẽ xông vào! Màng tử nữ cứ như vậy bị phá rách!

Chật quá! Nóng quá! Giờ phút này, trong đầu Tạ Tầm cũng chỉ có hai từ này. Hấn chỉ thoáng ngừng lại một chút, liền ôm lấy Tống Như Oản, bắt đầu từ trên xuống dưới, chọc vào rút ra.

Mặt Tống Như Oản chôn vào hõm cổ Tạ Tầm, trong miệng cắn lên từng thớ thịt rắn chắc, hai chân nàng bị mở rộng hết cỡ, vòng lên ôm lấy vòng eo săn chắc của Tạ Tầm, hai cánh hoa phiếm hồng đáng thương bị cơn thịt ngang ngạnh của Tạ Tầm giữ lấy, từng nhịp ra vào không ngừng nghỉ.

Thân mình yêu kiều của Tống Như Oản bị Tạ Tầm nhát nhát giữ chặt.

Trong không trung vang vọng âm thanh "Phụt phụt" phát ra từ nơi giao hợp, tiểu bánh bao được hấn vuốt ve đến căng cứng. Bởi vậy mỗi khi hấn thẳng thất lưng đỉnh vào, bàn tay to vẫn kiên quyết xoa nắn tiểu bánh bao, rất đau.

Cho dù Tống Như Oản có kinh nghiệm một đời, nhưng đời này đây vẫn là lần đầu tiên của nàng, giờ phút này bị Tạ Tầm ra vào đến cả người mềm nhũn ra, da thịt nhiễm một tầng sắc đỏ. Hô hấp của hai người đây đưa cùng một chỗ, hai bộ phận giao hợp gắt gao ở bên nhau, trừu sắp, chọc vào rút ra không ngừng.

Tạ Tầm cũng không thể biết được tại sao chỉ đơn giản làm đi làm lại một động tác lại có thể mang tới khoái cảm như thế, đuôi mắt hấn phiếm ánh hồng, giữ chặt lấy eo nhỏ Tống Như Oản, cơn thịt một khắc cũng không ngừng việc thân mật với hoa huyết của nàng, cả cơn thịt tiến vào hoa hồ ấm nóng rồi lại rút ra, lấy tốc độ mất thường khó có thể phân biệt mà thô bạo cắm vào rút ra.

Tống Như Oản là lần đầu tiên, nơi nào có thể chịu được sức lực kinh người như thế, nàng ai oán xin tha: "Tâm ca ca... huynh chậm một chút... Oản Oản chịu không nổi... cơn thịt của huynh quá lớn... sẽ đâm thủng bụng nhỏ của Oản Oản mất."

Thấy Tống Như Oản thật sự đáng thương, hơn nữa nghe nói từ sau khi phá thân phải chịu sự đau đớn, Tạ Tầm thoáng chậm lại, chậm rãi rút ra rồi thật sâu đi vào. Hấn buông bàn tay đang nắm lấy eo nàng, xuống dưới vuốt ve nơi giao hợp, giữa hai cánh hoa môi có một mị thịt nhỏ nhỏ, kiều nộn kích thích lọt vào tầm mắt hấn, ngón tay đặt lên nó, nhẹ nhàng xoa nắn.

Không bao lâu, Tống Như Oản đã không còn cảm giác đau đớn, môi anh đào phát ra tiếng rên rỉ. Mật thủy chảy ra, tiểu huyết run rẩy, phảng phất như nhiệt độ cơ thể đều hội tụ về nơi giữa hai chân, da đầu từng đợt tê dại, tiếp theo đột nhiên kịch liệt run rẩy, dâm dịch từ hoa hồ tràn ra, tưới lên cơn thịt nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 13

Tống Như Oản đạt tới cao trào, trong cơ thể như có một trận nhiệt nóng quét qua, mị thịt trong hoa huyết kẹp chặt khí khao, Tạ Tầm cắn răng, rút ra bên ngoài một chút, lập tức dâm thủy bên trong hoa hồ liền theo khe hở chảy ra.

Tạ Tầm vừa cúi đầu liền nhìn thấy, giữa hai chân trắng nõn của Tống Như Oản là một mảnh hỗn độn, dịch nhầy trong suốt lẫn trong là những tia máu đỏ đứt quãng, hẳn biết đó là máu xử nữ. Vừa rồi hẳn đã phá thân nàng, hiện giờ Như Oản là nữ nhân của hắn.

"Oản Oản... huynh sẽ đối tốt với muội..." Tạ Tầm nâng hai cánh mộng của Tống Như Oản lên, gắng gượng đưa côn thịt vào huyết khẩu đã sớm sưng đỏ.

Bởi vì vừa mới triển miên một lần, nên bên trong tiểu huyết của Tống Như Oản vẫn còn ướt át, Tạ Tầm rất dễ dàng đưa dương vật vào trong. Nhưng đường đi quá chật hẹp, Tạ Tầm phải dùng sức đi vào, hai tay gắt gao giữ chặt eo nhỏ, nâng thắt lưng lên chuẩn xác đưa côn thịt to lớn vào hoa huyết, bức ra lớp mỡ hôi mỏng trên trán, cuối cùng mới miễn cưỡng nhìn xuống.

Động tác của Tạ Tầm là rất mạnh mẽ, đến nỗi cây hoa đào mà Tống Như Oản đang tựa vào cũng bị lung lay, cánh hoa hồng nhạt rơi xuống, có chút nghịch ngợm rơi trúng cơ thể tuyết trắng của nàng. Trên nền màu trắng điểm xuyết một vài mảnh hồng nhạt tạo nên cảnh sắc khó làm người rời mắt được.

Tống Như Oản vừa trải qua xuân trào, hiện giờ cơ thể nàng như hóa thành một bãi xuân thủy, nũng nịu treo trên người Tạ Tầm, tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, "Tầm ca ca... Tầm ca ca..."

Nghe thanh âm của Tống Như Oản rên rỉ kiều mị, Tạ Tầm càng ra sức ôm chặt lấy thân thể bạch ngọc của nàng, thật là muốn ăn sạch nàng vào bụng, động tác ra vào không ngừng nghỉ, đến nỗi mỗi một lần rút ra còn có thể nghe thấy tiếng nước tràn ra từ chỗ giao hợp của hai người!

Nhưng đúng lúc này, thanh âm của Tống Khi Trình từ rất xa truyền đến, trong miệng gọi tên Tống Như Oản. Tạ Tầm nghĩ thầm chắc chắn bọn họ đã trì hoãn thời gian khá lâu rồi nên đã tới lúc hai người cần trở về phủ, do vậy Tống Khi Trình mới ra đây tìm người.

Tạ Tầm đành phải gia tăng tốc độ, chưa rút ra toàn bộ đã nhanh chóng đi vào, cứ như vậy hung hăng thâm nhập! Nơi hoa huyết của Tống Như Oản đã sớm hỗn độn, đầm đìa một mảnh, trong ý thức mơ hồ của mình, đôi mắt nàng nửa mở nửa khép, cơ thể vẫn treo trên thân thể tinh trắng của Tạ Tầm, theo động tác của hắn, thân thể trắng nõn mềm mại khẽ run lên.

Mật thủy trong hoa hồ dưới sự hung mãnh của Tạ Tầm không ngừng trào ra, tưới lên côn thịt nóng bỏng. Sau mấy trăm lần ra vào, rốt cuộc Tạ Tầm cũng hung hăng thẳng tiến, đem toàn bộ tinh dịch đều bắn vào sâu bên trong hoa huyết của Tống Như Oản.

Thanh âm của Tống Khi Trình càng ngày càng gần, Tạ Tầm không dám ở trong lâu hơn nữa, nhanh chóng đưa côn thịt ra khỏi tiểu huyết. Chỉ nghe thấy phụt một tiếng, dịch nhầy trắng trắng hồng hồng liền từ trong hoa huyết chảy ra, theo dòng chảy xuống thành một vũng nhỏ dưới gốc cây đào.

Tạ Tầm không muốn nhìn thêm, hẳn sợ chính mình sẽ không nhìn được lần thứ hai muốn Tống Như Oản. Hắn nhanh chóng dùng ống tay áo lau sạch vết bẩn giữa hai chân nàng, sau đó ngồi lên gốc cây đào, giang rộng hai chân, tự chà lau chất dịch trên dương vật của mình.

..

Chờ đến khi Tống Khi Trình tìm được bọn họ, nhìn thấy Tống Như Oản đang đứng dưới gốc cây đào, hai chân mềm nhũn đứng không vững, nàng cảm giác như côn thịt của Tạ Tầm vẫn còn ở bên trong cơ thể.

Tạ Tầm thực ra rất không yên tâm, muốn đưa nàng ra đến xe ngựa. Nhưng Tống Như Oản lo lắng đường tỷ sẽ nhìn ra, kiên trì cự tuyệt ý tốt của Tạ Tầm.

Thật vất vả mới lên tới xe ngựa, Tống Như Oản lưu luyến không muốn rời xa Tạ Tầm. Lúc này, Tống Khi Trình mới làm mặt quỷ nói: "Muội muội tốt của ta, muội có phải mới cùng Tạ thể tử làm chuyện đó xong không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 14

Ban đêm, Tống Như Oản nằm trên giường, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, nàng cảm giác như có ai đó đang vuốt ve mặt nàng, hơn nữa còn nhỏ giọng kêu tên nàng.

Hôm nay vừa bị phá thân, đúng là mệt mỏi đến cực điểm, lúc này lại nghe thấy âm thanh có người xông vào khuê phòng của mình, nàng sợ tới mức nhảy dựng, mở bừng mắt, thấy ngay có người ngồi lên cạnh giường, thế nhưng lại là Tạ Tầm!

Tống Như Oản vội vàng ngồi dậy, "Tầm ca ca, huynh sao lại tới tìm muội vào lúc này? Không bị hạ nhân trong phủ phát hiện sao?"

Tạ Tầm đè lên cơ thể nàng, để nàng ngoan ngoãn nằm trở lại trên giường, lúc này mới mở miệng nói: "Muội yên tâm, không bị bất luận kẻ nào nhìn thấy. Huynh tới đây là muốn xem muội, chỗ kia còn đau không?"

Nghĩ đến nơi vẫn còn nóng rát giữa hai chân, Tống Như Oản không được tự nhiên vịn vẹo thân mình, cúi đầu e lệ nói: "Có chút đau, bất quá ngủ một đêm là sẽ tốt thôi."

"Đề huynh nhìn xem còn sưng không? Huynh có mang theo một chút thuốc bôi tót, chờ lát nữa bôi cho muội." Tạ Tầm phải xốc chần lên, xem xét u cốc thần bí giữa hai chân Tống Như Oản.

Tống Như Oản nhanh chóng đề lại bàn tay của Tạ Tầm, khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hồng: "Tầm ca ca, huynh đừng nhìn, rất mắc cỡ!"

Tạ Tầm buồn cười nói: "Chúng ta đã làm chuyện mắc cỡ nhất rồi, còn sợ huynh nhìn thấy sao? Nơi đó đã đề huynh đi vào rồi, muội còn xấu hổ cái gì, hửm?"

Tống Như Oản cũng biết mình chỉ đang làm ra vẻ, thân thể này đã là của hắn, còn sợ hắn nhìn thấy sao? Chỉ là... Lúc này đâu có giống như khi ở rừng đào, lúc ấy tình cháy mặn nồng, mọi chuyện coi như nước chảy thành sông. Mà lúc này, lại phải cho hắn xem cái chỗ kia, còn để mặc hắn xem xét, đánh giá.

"Không có gì, Tầm ca ca đừng nhìn nữa."

Quan hệ giữa hai người, trước nay vẫn là Tạ Tầm nắm thế chủ đạo, cũng không bởi vì Tống Như Oản trọng sinh mà phát sinh biến hóa. Hắn cường ngạnh cời quần lụa trên người Tống Như Oản, tiếp theo bề chân nàng ra hai bên.

Hai cánh hoa môi có chút sưng đỏ, còn hơi hơi hướng ra phía ngoài. Tạ Tầm thật cẩn thận dùng hai ngón tay tách hai cánh hoa môi ra, tỉ mỉ đánh giá hoa huyết bên trong có hay không bị hắn làm thương. Còn hảo, trừ bỏ có chút sưng đỏ bên ngoài, bên trong chưa bị thương tổn nhiều.

Tiếp theo Tạ Tầm lấy ra một lọ bình sứ màu xanh nhạt từ tay áo, mở nút bình, đổ ra lòng bàn tay một ít nhũ cao màu trắng, sau đó nhẹ nhàng bôi lên cánh hoa môi bị sưng đỏ, từng chút một, cho đến khi hai cánh hoa đều được phủ lên một lớp nhũ cao, mới tiếp tục bôi thuốc vào trong hoa huyết, ngón tay nhẹ nhàng khuấy động, đưa nhũ cao tới từng mị thịt bên trong.

Trong suốt quá trình bôi thuốc, Tống Như Oản vẫn luôn lấy tay che mặt, căn bản xem cũng không dám xem, chỉ liếc mắt nhìn Tạ Tầm một cái rồi thôi. Cảm thấy ngón tay của hắn ở trong tiểu huyết của nàng, nhẹ nhàng di chuyển, lạnh lạnh, thực thoải mái.

"Xong." Tạ Tầm bôi thuốc xong, liền rút ngón tay ra, không phải hắn không nghĩ muốn cùng Tống Như Oản làm tiếp loại chuyện sung sướng kia, chỉ là nàng mới vừa bị phá thân, nên tốt nhất vẫn lên đờn nàng khoẻ hẳn rồi tiếp tục.

Tống Như Oản biết ngón tay hắn đã rời khỏi hoa huyết, hé mắt ra, nhìn trộm khuôn mặt của Tạ Tầm, sau đó thấp giọng e lệ nói: "Tầm ca ca, mặc quần vào giúp muội đi."

Tạ Tầm lau sạch nhũ cao còn dính lại trên ngón tay, nghe vậy khẽ cười: "Chờ một chút, đờn thuốc khô đã, rồi sẽ giúp muội mặc lại."

Tống Như Oản không có cách nào, đành phải để nguyên hai chân như vậy, đờn thuốc khô lại. Mà Tạ Tầm cứ mãi ngồi đối diện với cảnh xuân không chịu rời đi, khiến tim nàng như con thỏ chạy loạn, bùm bùm nhảy không ngừng.

"Qua mấy ngày nữa, chờ thân thể của muội tốt lên, huynh sẽ lấy danh nghĩa của Bảo Lăng đến mời muội đến Ninh Quốc công phủ làm khách, được không?" Tạ Tầm vừa nhìn chằm chằm nơi đó của Tống Như Oản vừa nói.

Bởi vì ánh mắt Tạ Tầm quá mức trần trụi, Tống Như Oản lắp bắp hỏi: "Đi Ninh Quốc công phủ làm cái gì?"

"Oản Oản ngọc, đương nhiên là tới gặp huynh. Mấy ngày không thấy, muội không nhớ huynh sao?"

"Muội... Muội..." Mới không nhớ huynh. Giống như một tiểu hài tử khẩu thị tâm phi, Tống Như Oản mãi không thể nói nên lời. Bởi vì nàng rõ ràng, nàng sợ sẽ mất đi Tạ Tầm, mà Tạ Tầm lại quá mức ưu tú, vạn nhất chọc giận Tạ Tầm, làm hắn không bao giờ để ý tới nàng, thì nàng biết làm sao bây giờ? Rốt cuộc, nhóm quý nữ ở Thịnh Kinh ai ai chẳng mong gả cho Tạ Tầm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 15

Hôm sau, Ninh Quốc công phủ đưa tới thiệp mời của Tạ Bảo Lăng, Tống Như Oản cầm thiệp trên tay đã được mẫu thân cho phép đi, sau đó khuôn mặt nhỏ hồng lên ngồi xe ngựa đi Ninh Quốc công phủ.

Sau khi vào phủ, Tống Như Oản liền ngồi lên nhuyễn kiệu, được một vị quân sự dẫn đường đưa tới chỗ ở của Tạ Tầm -- Thương Lan viện.

Lúc này, Tạ Tầm đang luyện chữ, nhìn thấy nửa bên khuôn mặt tuần nỷ của hắn, ngón tay như ngọc, nắm cán bút trong tay vẽ nên những đường nét như rồng múa phượng bay. Tống Như Oản không muốn quấy rầy hắn, đến khi hắn buông bút lông sồi trên tay xuống, mới hỏi: "Uống trà sao?"

Tổng Như Oản mỉm cười ngọt ngào nói: "Ân." Nàng không thích trà cam khô, từ nhỏ đến lớn chỉ thích những thức ăn có vị ngọt, hoá ra Tạ Tầm đều nhớ kỹ!

Thực mau, người hầu bên người Tạ Tầm bưng lên một hồ quả trà, sau đó cung kính lui xuống. Tạ Tầm bưng ấm trà, rót một ly cho Tổng Như Oản, "Tới nếm thử xem có ngọt hay không ngọt?"

Tổng Như Oản ngồi lên chiếc ghế bát bảo mà Tạ Tầm vừa mới ngồi để viết chữ, tiếp nhận cái ly, uống một ngụm nhỏ, "Ân, rất ngọt thanh."

"Huynh thử xem"

Nghe được lời nói của Tạ Tầm, Tổng Như Oản có chút kinh ngạc, Tạ Tầm không thích đồ ngọt, nàng rất rõ ràng. Bất quá, nếu Tạ Tầm nói muốn nếm thử, thì Tổng Như Oản cũng nên rót cho hắn một ly, cũng chính là cái ly vừa rồi nàng mới uống, do người hầu chỉ mang lên một cái ly duy nhất, chắc hẳn cái ly này rất được Tạ Tầm yêu thích.

Tổng Như Oản đưa ly trà đến bên miệng của Tạ Tầm, "Vậy huynh nếm thử ly này?"

Nào biết Tạ Tầm lại trực tiếp cầm lấy cái ly trà để lên bàn sách, sau đó tiện đà nâng cằm của Tổng Như Oản lên, hôn lên đôi môi anh đào của nàng, đầu tiên là môi dán môi, trần trọc nghiền nát một lát, rồi sau đó liền vờn đầu lưỡi ra, tùy ý liếm láp hai cánh môi, lại còn cố ý liếm sạch lớp son môi của nàng.

"Vị anh đào, đúng không?" Rồi khỏi đôi môi của Tổng Như Oản, ánh mắt Tạ Tầm sâu kín hỏi.

Hôm nay xác thực là Tổng Như Oản dùng son môi vị hoa anh đào, nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại bị liếm sạch vào trong miệng Tạ Tầm. Lúc này, tuy còn thẹn thùng, nhưng nàng vẫn gật đầu xác nhận.

Tạ Tầm cúi người xuống, đôi tay chống lên hai tay vịn ở ghế bát bảo, bao vây lấy cả cơ thể Tổng Như Oản. Trong mắt hắn toả ra thần thái xâm lược, nhìn Tổng Như Oản mặt đỏ tai hồng, một bên đẩy ngực Tạ Tầm, một bên áp a áp ứng nói: "Chúng ta... Vẫn là... Ở trên giường đi..."

Nhưng Tạ Tầm vẫn tiếp tục áp bách, đến khi đôi môi dán lên tai nàng mới thấp giọng nói: "Huynh muốn thử ở ghế này."

Hô hấp ấm nóng của Tạ Tầm len lỏi chui vào trong tai nàng, Tổng Như Oản tâm hoảng ý loạn, chỉ có thể tùy ý hắn bài bố. mấy giây sau, quần áo trên người đã bị Tạ Tầm cởi sạch sẽ, lộ ra hai tiểu bánh bao run run.

Tạ Tầm dùng hai tay bao lấy đôi ngọc bạch mềm mại, ngón tay vân vê hai nhũ hoa hồng hồng, lôi kéo chúng thành các loại hình dạng, càng lúc vật dưới hạ thân càng sưng to, nhưng hắn không hề biết chán, nhiệt tình chơi đùa hai tiểu bánh bao, cứ nhào nặn chúng vài lần mới chịu dừng lại.

Tổng Như Oản ngồi trên ghế, gât gao nhắm hai mắt vào, mỗi lần Tạ Tầm vân vê đôi nhũ hoa là mỗi lần thân mình nàng run lên, trong miệng không kìm được kêu lên những tiếng rên rỉ yêu kiều.

Tạ Tầm thấy thế dứt khoát dùng miệng ngậm lấy một tiểu bánh bao mềm mại, tay kia vẫn tiếp tục xoa nắn. Tổng Như Oản run rẩy trong từng động tác của Tạ Tầm, dần dần đôi bạch ngọc đáng thương dưới bàn tay tà ác của hắn đã trở lên cương cứng, nhiễm một lớp sắc hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

"Ân... Ân..." Tổng Như Oản nằm ngửa trên ghế bát bảo, ấn đường nhũ lại, trong miệng không ngừng thấp giọng rên rỉ, Tạ Tầm lúc nặng lúc nhẹ xoa nắn hai tiểu bánh bao, Tổng Như Oản thoải mái, không ngừng vận vẹo thân thể, giống như yêu cơ câu hồn.

Hô hấp của Tạ Tầm dồn dập, mắt không chớp, nhìn chăm chăm cơ thể ngọc ngà của Tổng Như Oản, hắn lần nữa cúi đầu, cẩn thận đưa miệng lại gần cắn lấy nhũ hoa, đầu lưỡi đảo quanh, sau đó tiếp tục liếm mát.

Tổng Như Oản hơi híp mắt, khẽ nhếch miệng lên, vô lực phát ra những tiếng rên khê, toàn thân nàng như được phủ lên một lớp phấn hồng. Tạ Tầm thấy thế, như bị kích thích mà há miệng đưa tiểu bánh bao mút sâu vào trong, khe khẽ cắn mút. Thật thơm, lại còn có thể co giãn nữa, mềm mại mịn màng như sữa đặc.

"Oản Oản, mấy ngày không thấy, ngực muội lại trưởng thành thêm một ít, hơn nữa ăn vào rất ngọt..."

Tổng Như Oản đỏ mặt nhìn Tạ Tầm đang vùi đầu vào ngực nàng, gặm nhấm từng thớ thịt mẫn cảm trước ngực, thi thoảng còn dùng hàm răng ma sát với nhũ hoa, khiến nó càng trở lên sưng đỏ mê người. Cuối cùng tựa như vẫn chưa đã nghiền, thậm chí còn đưa hai bên ngực sát vào nhau, đồng thời ngậm lấy cả hai nhũ hoa, mút vào một hồi lâu, mới chịu buông tha nàng.

"Oản Oản, tiểu bánh bao được huynh hút có thoải mái không?" Tạ Tầm đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, thấy Tổng Như Oản không ngừng phập phồng

thân mình.

Tổng Như Oản từ góc độ này vừa vận đổi mặt với vị trí giữa hai chân của Tạ Tầm, chỉ thấy dưới lớp vải dệt có một thứ gì đó đã phồng lên, trong lòng nàng biết hẳn đã động tình, hơi nghiêng đầu, quay mặt đi, thẹn thùng nói: “Rất thoải mái... Bên trong miệng của Tầm ca ca nóng quá... làm ngực muội không còn như cũ nữa...”

“Nếu Oản Oản thích, sau này huynh sẽ rút giúp muội nhiều hơn, nghe nói ngực của nữ nhân chỉ cần thường được nắn bóp, hay được nam nhân yêu thương thì sẽ trở lên càng lúc càng lớn, càng lúc càng mịn màng.” Tạ Tầm vừa nói lời hạ lưu, vừa cời quần dài của mình ra, lộ ra côn thịt đã sớm sưng trướng.

Hai chân Tổng Như Oản bị tách ra đặt lên hai tay vịn của ghế, hoa huyết phấn nộn, đáng yêu chảy ra ái dịch trong suốt, hai cánh hoa môi run rẩy ngập ngừng, như đang mời gọi Tạ Tầm tới hái.

Tạ Tầm đỡ dương vật trong tay, cảm nhận được nhiệt nóng không ngừng truyền đến, chờ tới khi đỉnh quy đầu tiết ra một ít chất lỏng đặc sệt, liền động thất lưng, đi vào hoa huyết.

Tạ Tầm nâng hai cánh môi của Tổng Như Oản lên, đứng thẳng dùng sức thẳng tiến, bên trong đường đi tràn ngập dâm dịch, bởi vậy khi côn thịt đi vào không chút nào vất vả, sau lại cảm thấy mị thịt đã rút chặt lấy côn thịt, thì hẳn càng thêm dùng lực, ra ra vào vào, tức khắc Tổng Như Oản kêu đau, ở trên ghế bát bảo vận vẹo thân thể.

“Thật chặt.” Tạ Tầm không cảm lòng được, nói lên lời. Rõ ràng đã bị hấn phá thân, nhưng vẫn còn khít chặt như xử nữ.

Thân thể Tổng Như Oản trắng nõn, mềm mại bị vây hãm trên ghế bát bảo, giữa hai chân là hoa huyết bị côn thịt của Tạ Tầm chiếm đóng, không ngừng chọc vào rút ra. Thân thể là lứt, hấp dẫn không ngừng vận vẹo, hai khoả ngực rung động lên xuống theo từng nhịp chuyển động, vẽ ra những đường cong mê người, khiến khí huyết của người xem tăng lên không ít.

Hô hấp của Tạ Tầm cũng thêm dồn dập, chuyển động thất lưng săn chắc, đưa côn thịt vào sâu bên trong hoa huyết. Trong nháy mắt, bụng nhỏ liền hiện lên hình dáng một cây gậy thô dài, cổ họng Tạ Tầm khô khốc không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Tạ Tầm hơi lùi ra sau, rút nửa côn thịt ra khỏi hoa huyết, sau đó lại thật mạnh cắm vào, tiếp tục một trận cuồng nhiệt, mạnh mẽ ra vào, dương vật thô dài nhiều lần chạm tới hoa hồ sâu bên trong, khiến cho cơ thể Tổng Như Oản run rẩy, giống như con cá trên cạn không ngừng hô hấp vì thiếu nước.

Vừa chuyển động, Tạ Tầm vừa buông lời khàn khàn: “Oản Oản, huyết nhi của muội khiến huynh rất thoải mái.” Sau đó hắn lấy tay dùng lực vừa phải đánh vào mông nàng, khiến tiểu huyết run lên, càng thêm cắn chặt lấy côn thịt.

Tạ Tầm kích động không thôi, “Chật quá, chặt quá.” Lại tiếp tục đánh vào mông nàng, phát ra âm thanh bạch bạch vang vọng. Cứ như vậy, càng làm cho hoa huyết Tổng Như Oản run rẩy lợi hại hơn, thật chặt khiến Tạ Tầm thiếu chút nữa thì giao nộ vũ khí đầu hàng.

Tạ Tầm hơi ngừng lại, côn thịt vẫn ở bên trong cơ thể của Tổng Như Oản, cảm thụ mị thịt non mềm run rẩy quấn chặt lấy hắn. Ái dịch ướt át mát lạnh phủ lên côn thịt nóng bỏng, thật là một loại hưởng thụ khoái đạt đến cực điểm, bàn tay tà ác vuron lên nắm lấy một bên ngực, vuốt ve: “Oản Oản, huynh làm muội có thoải mái không?”

Tổng Như Oản đã sớm bị Tạ Tầm làm tới ngơ ngác, như đang bay trên trời, không ý thức được câu chữ mình nói ra: “Trưởng công... của chàng thật lớn... Làm Oản Oản tiết ra nhiều nước... Chàng mau dùng lực... Oản Oản cho chàng uống...”

Tạ Tầm nghe Tổng Như Oản nói lời âu yếm như được rót mật vào tim, hẳn giảm nhẹ một tiếng, một hơi liền đỉnh tới chỗ sâu nhất bên trong hoa huyết, khiến Tổng Như Oản hét lên vì khoái cảm, bỗng nhiên cong eo lên! Tiểu huyết điên cuồng kẹp chặt, dâm thủy ào ạt chảy ra, phun toàn bộ lên côn thịt, mị thịt gât gao hút chặt, không chịu buông côn thịt ra.

Khoái cảm tình dục đạt tới cực đại, Tạ Tầm giảm nhẹ hết sức chọc vào rút ra, nhiều lần đâm vào điểm cuối cùng bên trong hoa huyết, “A... Oản Oản... Huynh muốn làm muội đến chết...”

Tổng Như Oản vừa trải qua cao trào, chưa kịp lấy lại sức đã bị động tác điên cuồng của Tạ Tầm làm cả cơ thể trở lên vô lực. Mật huyết vẫn còn run rẩy, bị động tiếp nhận côn thịt lớn đi vào, không ngừng va chạm!

“A... Tầm ca ca... muội không chịu nổi... Huynh mau dừng lại... A...”

Tạ Tầm sao có thể nghe theo lời Oản Oản mà dừng lại, hắn vẫn tiếp tục động tác, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó là cắm vào... cắm vào... và cắm

vào.

“Tầm ca ca... huynh mau dừng lại... muối thật sự không thể chịu được nữa... A...” Tống Như Oản cố gắng van xin.

Tạ Tầm không để ý tới, chỉ vui đùa chuyên tâm va chạm. Hắn cúi đầu nhìn dương vật của mình đang ra vào hoa huyết của Tống Như Oản. Màu đỏ tím của côn thịt đối lập với màu hồng nhạt của hoa huyết, hắn thở gấp, đưa tay ra sờ soạng vị trí gắn kết của hai người, sau chuyển tới chỗ âm hạch giữa hai cánh hoa môi, vừa niết vừa xoa.

Tiểu huyết bị côn thịt không ngừng cắm vào, âm hạch thì bị niết, Tống Như Oản bị buộc tới chảy nước mắt, khoái cảm tê dại từ eo lan tràn tới khắp cơ thể, kích thích năng hết lên!

“A... A... A...” Tống Như Oản lần thứ hai đón nhận cao trào, hạ thân lay lộn dâm thủy, giờ lại bị côn thịt chặn đường đi, ái dịch không thể chảy ra, khiến bụng nhỏ trướng lên, rất khó chịu.

"Ra nhiều nước như vậy, Oản Oản của huynh đúng thật là được làm ra từ nước mà. Nếu huynh làm nữa, phải chăng muối còn tiết nhiều hơn, để cho huynh ăn? Đúng không? Hửm?" Tạ Tầm tạm dừng động tác, trên mặt bao trùm là những khoái cảm tình dục.

“Trưởng quá ... Tầm ca ca cầu huynh bắn đi... Oản Oản chịu không nổi...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Tạ Tầm thở hổn hển, ghé lên tai Tống Như Oản, nói: "Oản Oản cắn chặt lấy côn thịt của huynh như vậy, là muốn huynh mau bắn hay là muốn huynh động thêm vài cái nữa?"

Tống Như Oản bị Tạ Tầm tàn nhẫn va chạm, nàng vừa khóc vừa gắng gượng van xin: "Tầm ca ca... Cầu xin huynh... Dừng dừng lực mạnh như vậy... Oản Oản chịu không nổi..."

Tạ Tầm duỗi tay sờ lên mông nàng, ướt đầm nước, là dâm thủy phun ra khi Tống Như Oản đạt tới cao trào, hắn một phen sờ soạng ái dịch trong suốt, sau đó nhìn vào khuôn mặt nhiễm hồng của Tống Như Oản: "Hảo, ca ca liền cho muối, bắn đến tràn đầy, cho muối được ăn no."

Bàn tay to nắm chặt eo nhỏ của Tống Như Oản, Tạ Tầm không hề ức chế dục vọng mãnh liệt của mình, hắn động thất lưng ra sức va chạm với hoa huyết.

Dưới sự ra vào hung mãnh, Tống Như Oản từng chút từng chút bị lùi ra sau, tựa vào lưng ghế, côn thịt thô dài vẫn kiên trì luật động, tựa như muốn đâm thủng tiểu huyết của nàng, mỗi lần quy đầu đều đi sâu vào, chạm tới tận hoa hồ sâu bên trong. Qua mấy chục lần ra vào, Tạ Tầm bỗng đâm côn thịt vào sâu trong hoa huyết, chạm tới hoa hồ, sau đó găm nhẹ bắt đầu bắn tinh!

Giống cơ một thời gian dài, rốt cuộc Tạ Tầm cũng chịu buông lỏng cơ thể. Lúc này, trong bụng Tống Như Oản chứa đầy tinh dịch, khiến bụng vừa căng lại vừa trướng, nặng nề nặng nề đẩy cơ thể của Tạ Tầm, "Tầm ca ca... huynh mau rời khỏi... Bụng muối như muốn nứt vỡ vậy..."

Tạ Tầm cúi đầu, quả nhiên thấy bụng nhỏ của Tống Như Oản hơi nhô lên, thể nhưng lại trông giống như đang mang thai. Hắn lui về phía sau, phụt một tiếng nữa côn thịt mềm nhũn đi ra, theo đó là tinh dịch trắng đục liền từ miệng huyết chảy ra, khiến cho hạ thân của Tống Như Oản lần nữa ướt đầm, ướt lên cả mặt ghế.

Tống Như Oản cũng cảm nhận được dưới mông ướt át, khuôn mặt nàng đỏ bừng, không nói lên lời. Tạ Tầm ôm nàng, trong thanh âm còn đọng lại hương vị tình dục, giọng nói khàn khàn, "Muốn rời khỏi để làm gì?"

"Muội... muối muốn lau sạch hạ thân..." Tống Như Oản dán mặt lên ngực Tạ Tầm, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, đột nhiên cảm thấy an tâm vô cùng.

"Muội ngồi yên ở đây, huynh sai người đi lấy."

..

Tống Như Oản nhìn người nam nhân đang nửa quỳ trước mặt nàng, nghiêm túc chà lau ái dịch giữa hai chân nàng. Mi mắt vừa rậm vừa dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi hơi mở ra. Trên khuôn mặt vẫn vương lại chút sắc thái ái muội sau khi giao hợp, khiến tâm trí người xem không khỏi ngẩn ngơ.

Ngón tay Tạ Tầm thon dài, đốt ngón tay đều đều hữu lực, bình thường đều dùng để cầm bút, luyện binh, lúc này lại cầm lấy khăn ướt ẩm áp nhẹ nhàng lau nơi đó của nàng. Tống Như Oản nhìn không được gọi một tiếng, "Tầm ca ca..."

Tạ Tầm giương mắt, có một tia khăn trương, "Làm đau muối?"

Tổng Như Oân lắc đầu, "Không... Muối chỉ muốn gọi huynh thôi..."

Tạ Tầm cười cười, giống như ngọn lửa ấm áp làm tan chảy băng tuyết lạnh giá, khiến tâm tình vui vẻ thoải mái, "Thích huynh như vậy sao, à?"

Tổng Như Oân ở trước mặt Tạ Tầm trước nay luôn là không chút che lấp, nghe thấy Tạ Tầm hỏi như vậy, nàng liền thành thành thật thật gật đầu, "Àn... Rất thích... rất thích đó..."

Nghe vậy, trong mắt Tạ Tầm liền mang đậm ý cười, hắn đề chiếc khăn sang một bên, sau đó nói: "Tháng sau đến mùa săn, huynh chắc chắn sẽ đi, muối cũng phải đi."

Tổng Như Oân khép lại vạt áo bị kéo ra, sau đó buộc gọn đai lưng bên hông, lúc này mới thẹn thùng xấu hổ gật đầu, "Ừm."

"Huynh ôm muối lên giường nghỉ ngơi một lát, chờ dùng xong bữa tối, huynh sẽ sai người đưa muối hồi phủ." Tạ Tầm bế ngang người Tổng Như Oân lên, sau đó đi đến giường của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hoàng thất đi săn, hầu hết các đệ tử hay các quý nữ của nhiều gia tộc có địa vị lớn trong Thịnh Kinh đều sẽ tham gia, hơn nữa việc nam nữ kết giao ở triều đại này khá tự do. Bởi vậy, các đại gia tộc thường coi đây là cơ hội để con cái nhà mình kết giao với con cái của các đại gia tộc khác, lớn hơn thì có thể đi đến hôn nhân.

Tổng Như Oân và Tổng Khi Trình ngồi trên xe ngựa của phủ Vĩnh An hầu, theo đoàn người hộ tống đi tới bãi săn Kỳ Sơn. Tới khi Tổng Như Oân cảm thấy xe ngựa bị xóc nảy, phía trước truyền đến tiếng kèn, Tổng Như Oân nghĩ thầm: Rốt cuộc cũng tới nơi.

Giữa sườn núi là một mảnh đất lớn, bằng phẳng, bốn thị vệ vờ vàng hạ trại. Nam tử ở lều trại phía đông, nữ quyến ở lều trại phía tây, ở giữa là một dòng suối nhỏ, vô hình chung như một bức tường ngăn cách nam nữ.

Tổng Như Oân đứng ngay trước lều trại của mình, xem thị nữ sửa sang lại những đồ vật cần thiết, phía trước bỗng có âm thanh truyền đến, "Không ngờ lần này Phủ Xu công chúa của Phiên Nam quốc cũng tới."

"Gì chứ, Phiên Nam không phải hàng năm đều tới quá nhiều biên cảnh của chúng ta sao? Không biết tại sao Phủ Xu công chúa lại dám đến Thịnh Kinh nữa?"

"Nghe nói triều đình bên đây có ý sang đây nguyên hòa thân, người được chọn để hoà thân của Phiên Nam quốc là Phủ Xu công chúa."

Nghe cái tên Phủ Xu, cả người Tổng Như Oân liền xui xẻo. Phủ Xu! Phủ Xu! Rõ ràng đó là tên của nữ nhân thiếu chút nữa thì thành thân với Tạ Tầm, sao đời này nàng ta đã đến Thịnh Kinh sớm như vậy!

Kiếp trước, Phủ Xu chính là công chúa được hoàng đế Phiên Nam sủng ái nhất, lấy nàng ta là người đi hoà thân, đã biểu hiện được đầy đủ thành ý của Phiên Nam quốc. Đương nhiên hoàng đế nước mình cũng không thể hạ bệ mặt mũi của Phiên Nam quốc, lập tức hứa hẹn: Nam tử trên dưới Cừ triều, đều tùy ý Phủ Xu chọn lựa.

Phủ Xu lần đầu tiên gặp gỡ Tạ Tầm, liền đối với hắn nhất kiến chung tình, tiếp theo là quyết tâm gả cho hắn. Có đoạn thời gian sau đó, hai người thường xuyên xuất hiện cùng nhau trước mặt người khác, trong hoàng cung cũng truyền ra tin tức Hoàng Thượng muốn tứ hôn.

Trong quãng thời gian đó, cả người Tổng Như Oân như trở lên dần dần, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt. Thấy vậy, mẫu thân bắt đầu quan tâm đến chuyện cưới gả của nàng, nhưng trong lòng nàng chỉ có duy nhất Tạ Tầm, chết cũng không đồng ý cho mẫu thân đi xem xét các vị công tử của thế gia. Cuối cùng, nàng bị buộc đến không có biện pháp, đành phải giả bệnh, trốn tránh chạy tới thôn trang, dưỡng bệnh.

Ở thôn trang, Tổng Như Oân sống suốt hai năm ở đây, tới khi nội tâm nàng tuyệt vọng, muốn xuống tóc làm ni cô, thế nhưng lại có tin tức Cừ quốc giao chiến với Phiên Nam quốc! Hơn nữa, người lãnh binh ra trận lại là Tạ Tầm!

Trận này đánh trong khoảng một năm, Tạ Tầm đại thắng trở về, Phiên Nam quốc hoàng đế tự sát hi sinh cho tổ quốc, Phủ Xu công chúa không biết tung tích!

Tạ Tầm khai hoàn về triều, được phong lên thành Trấn Quốc đại tướng quân. Lúc ấy, có thể nói Ninh Quốc công phủ sau một đêm liền đạt tới thanh thế cường thịnh, vinh quang vô hạn. Năm đó Tạ Tầm đã hai mươi tuổi.

Mọi người đều suy đoán xem hần sẽ cưới tiểu thư của nhà nào, ngoài dự đoán của mọi người hần lại cầu hôn với Tống Như Oản, một cô nương mồ côi của nhị phòng nhỏ bé.

Tống Như Oản cao hứng cảm tưởng như mình đang nằm mơ, nàng khóc lóc cầu xin mẫu thân, đồng ý mối hôn sự này, sau đó lòng tràn đầy vui mừng gả vào Ninh Quốc hầu phủ. Sau khi thành thân, Tạ Tầm xác thật đối rất tốt với nàng, trong lòng nàng cũng trở lên kiên định.

Nhưng có một ngày, nàng ngẫu nhiên nghe thấy người ta truyền tai nhau nói rằng, sở dĩ Tạ Tầm cưới nàng là vì Ninh Quốc công phủ sợ hoàng đế kiêng kỵ bọn họ công cao lấn chũ, như vậy hôn sự của Tạ Tầm sẽ phải chọn lựa một cô nương dòng dõi thấp hơn. Mà Tạ Tầm cuối cùng đã lựa chọn nàng!

Tạ Tầm cưới nàng, không phải bởi vì thích nàng, chỉ là nàng có thân phận thích hợp, vừa lúc lại ái mộ hần mà thôi! Người hần chân chính thích chính là Phù Xu công chúa mới đúng! Nếu như không phải, thì với tính cách băng lãnh của Tạ Tầm, sao hần lại tha chết cho Phù Xu công chúa, tùy ý để đại địch rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Một ngày kia, cho dù đã qua một đời, nhưng Tống Như Oản vẫn còn nhớ rõ cái cảm giác lo lắng đó.

Sau khi nàng trở lại Ninh Quốc công phủ, bước vào thư phòng của Tạ Tầm, vốn muốn hỏi rành mạch mọi chuyện, nhưng đột nhiên lại sợ hãi Tạ Tầm thừa nhận hết thảy.

Dưới ánh mắt kinh ngạc và nghi hoặc của Tạ Tầm, Tống Như Oản run rẩy mở miệng hỏi: "Tướng công... Chàng cưới thiếp... bởi vì thích thiếp sao?"

Nghe xong, Tạ Tầm buồn cười nói: "Đương nhiên, thê tử của Tạ Tầm ta nhất định phải là người hợp ý mình mới được."

Nghe vậy, Tống Như Oản thở dài nhẹ nhõm, ở trong lòng tự an ủi chính mình: Chuyện đã qua rồi thì cho nó đi đi, chỉ cần hiện tại tướng công thích mình là được. Phù Xu công chúa kia, bắt quá chỉ là gió thoảng mây trôi mà thôi.

Sau khi thành thân, cách đối đãi của Tạ Tầm với nàng khiến cho chúng quý nữ ở Thịnh Kinh hâm mộ không thôi, hần không nạp thiếp, không ăn chơi đàng điếm, trừ bỏ công vụ bên ngoài, thì tất cả thời gian còn lại đều bồi bên cạnh nàng.

Tống Như Oản tự biết như vậy là đã đủ thỏa mãn rồi. Nhưng vào mỗi giấc mơ trong đêm khuya, nàng nhớ tới lúc trước Tạ Tầm và Phù Xu công chúa thường xuyên đi cùng với nhau, trong lòng khó chịu giống như bị kim đâm.

Cho dù có là vợ chồng hoà thuận, nhưng trong lòng ai biết được! Phù Xu công chúa là cây kim mắc kẹt trong tim nàng!

...

Sau khi lều trại đã được dựng xong, Tống Như Oản không vào luôn để nghỉ ngơi, nàng vẫn đứng đây chờ Tạ Tầm, phảng phất như chỉ cần có thể nói với hần một câu, liền có thể an tâm. Nhưng, vạn lần không mong muốn nhìn thấy một màn kia, Tạ Tầm đi phía trước, Phù Xu công chúa đi phía sau theo hần, biểu tình trên mặt nàng ấy Tống Như Oản không hề lạ lẫm, đó là ái mộ, xen lẫn e lệ. Muốn nhìn mà không dám nhìn, đôi tay quẩn lấy nhau, vạn phần ôn nhu nói với Tạ Tầm.

"Tạ đại ca!" Tống Như Oản tâm hoảng ý loạn kêu một tiếng Tạ Tầm, sau đó bước nhanh tới chỗ hai người.

Tạ Tầm cúi đầu nhìn gương mặt phỉm hồng của Tống Như Oản, mắt mang ý cười nói: "Đi gấp như vậy để làm gì?"

Tống Như Oản còn chưa kịp trả lời, Phù Xu công chúa đứng bên cạnh đã hỏi: "Vị cô nương này là?"

Tống Như Oản cắn răng hành lễ với Phù Xu, "Tiểu nữ Tống Như Oản."

Phù Xu công chúa gật đầu, sau đó trong đầu nghĩ một lượt các dòng dõi thế gia ở Thịnh Kinh, hình như không có họ Tống, nàng ta liền nhàn nhạt lên tiếng.

Tống Như Oản cũng không nói thêm lời nào nữa, chỉ đứng an tĩnh tại chỗ. Vẫn là Tạ Tầm mở miệng mời Phù Xu công chúa đi về trước để nghỉ ngơi, lúc này mới nhìn nàng.

Tống Như Oản đi theo Tạ Tầm vào trong rừng cây cách nơi dựng lều trại không xa, hai người đứng dưới tán cây sơn trà nói chuyện, Tạ Tầm ôm Tống Như Oản vào trong lòng ngực mình, hỏi: "Trên đường đi mệt mỏi?" Bằng không sao lại trưng ra cái vẻ mặt không cao hứng như vậy.

Tống Như Oản lắc đầu, nhớ đến bộ dáng e lệ ngượng ngùng của Phù Xu khi nhìn Tạ Tầm, trong lòng nàng lại ghen muốn chết.

"Vậy là ai chọc tới muội, àn?" Tạ Tầm đặt tay lên lưng của Tống Như Oản, một chút lại một chút vuốt ve nàng.

Tống Như Oản ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Tạ Tầm, sau đó hỏi: "Tầm ca ca... hiện tại huynh còn thích muội không?"

Tạ Tầm cong cong khóe môi, giống như dỗ dành tiểu hài tử, nói: "Huynh đương nhiên thích Oản Oản, bằng không sao có thể cùng Oản Oản làm chuyện thân mật."

Đôi mắt xinh đẹp của Tống Như Oản đỏ lên, đầm nhe lên ngực của Tạ Tầm, sau đó chột dạ hỏi: "Tầm ca ca... Kia... Phù Xu công chúa... Huynh cảm thấy thế nào?"

Rốt cuộc Tạ Tầm cũng biết Tống Như Oản vì sao lại không cao hứng, hần nghiêm túc đáp: "Công chúa của địch quốc, không hơn, Oản Oản không cần để ý nàng."

"Là... Phải không?" Tống Như Oản nửa tin nửa ngờ, cánh tay ngọc ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của Tạ Tầm.

"Oản Oản không tin lời nói của huynh?" Tạ Tầm dùng ngón tay nắm lấy cằm Tống Như Oản, sau đó nâng lên, nhìn đôi môi anh đào của nàng nói: "Vậy phải để huynh dùng hành động để thể hiện tâm ý của mình rồi."

Tống Như Oản nhìn tuần nhan của Tạ Tầm càng ngày càng đến gần, thẳng đến khi môi hần dán lên môi nàng, nàng mới nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tạ Tầm kéo yếm của Tống Như Oản xuống, há miệng ngậm lấy nhũ hoa nho nhỏ, hồng hồng, lúc này Tống Như Oản mới phản ứng lại, nàng khăn trương hạ giọng nói: "Tầm ca ca, đang ở bên ngoài, đừng..."

Tạ Tầm một bên thưởng thức cảm giác mềm mại, một bên hàm hồ nói: "Oản Oản yên tâm, chỉ cần có người đến gần, huynh sẽ phát hiện được." Dứt lời, Tạ Tầm duỗi tay qua làn váy chạm tới vị trí giữa hai chân Tống Như Oản, chỗ đó của nàng đã ẩm ướt một mảnh, ướt ướt dính dính như đang kêu gọi hần mau mau tiến vào.

Tạ Tầm sờ soạng một hồ xuân thủy, sau đó đưa mặt dán sát tới trước mắt Tống Như Oản, "Kê lừa đảo, nước đã chảy ra nhiều như vậy, còn không cho huynh đi vào, hử?"

Tống Như Oản khăn trương, cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, kéo theo làn áo tung bay, lộ ra da thịt kiêu nộn, "Muội sợ, Tầm ca ca."

"Vậy lát nữa muội kêu nhỏ thôi, thì sẽ không bị người khác phát hiện." Tạ Tầm chuyển ánh mắt nhìn lên cơ thể của Tống Như Oản, đỡ nàng ngồi xuống gốc cây, sau đó móc ra côn thịt cứng rắn, cực nóng, một tay nâng đỡ mông nàng lên cao. Đưa côn thịt lướt qua cúc huyết, dừng trước cửa miệng huyết.

Bởi vì có ướt dịch, Tạ Tầm phụt một tiếng liền cắm vào hoa huyết chật hẹp của Tống Như Oản, hần không lập tức chuyển động, mà đưa hai tay lên chuẩn xác bao bọc lấy đôi gò bồng trắng mịn.

Trong khoảnh khắc hoa kinh tiếp nhận côn thịt xâm nhập, vòng eo nàng như lớn thêm một vòng, lối đi trong u cốc bị ép căng đến tràn đầy. Tống Như Oản thét lên một tiếng, "Tầm ca ca... huynh quá lớn...bụng của Oản Oản trương đến khó chịu..."

"Mới vào đã không chịu nổi, huynh lập tức chuyển động, muội không được khóc, nghe không?" Tạ Tầm khẽ cười một tiếng, sau đó điều chỉnh thất lưng đứng lực, bàn tay nắm lấy tiểu bánh bao mềm mại, giống như nhào nặn cục bột, xoa nắn chúng thành các loại hình dạng khác nhau. "A... Ân... Không... Tầm ca ca... Huynh nhẹ một chút... Quá sâu... Quá sâu... Đỉnh đến tận cùng bên trong đi..." Hai tay Tống Như Oản bám lấy thân cây, đầu cúi xuống, lộ ra da thịt ở cổ trắng nõn.

Tạ Tầm cúi đầu, đặt lên cổ nàng những dấu hôn dày đặc, hồ hấp dồn dập phá vào da thịt mẫn cảm, hần ngậm lấy vành tai của nàng, mê muội hỏi: "Oản Oản... Huynh làm muội có thoải mái không? Có muốn huynh khai phá tới cái miệng nhỏ sâu bên trong hay không? Sau đó lấp đầy từ cung của muội?"

Đôi mắt ổng Như Oản mơ màng ngập nước, nàng cố gắng dịch ra đằng sau: "Tầm ca ca... Cầu xin huynh... Đừng..."

"Oản Oản đây là khẩu thị tâm phi, tiểu huyết kẹp chặt côn thịt của huynh như vậy, rõ ràng là muốn huynh càng thêm hung hăng, thao lộng muội..." Tạ Tầm khẽ cắn lên vành tai của Tống Như Oản, từng phạt nàng không nói lời thật lòng.

Trong bụng Tống Như Oản căng thẳng, mị thịt càng lúc càng xoắn chặt không ngừng, kích thích côn thịt cương cứng. Lúc sau, vô luận Tống Như Oản có yêu cầu cầu xin như thế nào, Tạ Tầm cũng không để ý tới, mạnh mẽ rong ruổi trên cơ thể nàng, hung hăng và chạm.

Lúc này, một con nai đốm chạy ngang qua, ngốc mạnh nhìn chăm chăm hình ảnh hai con người đang dán sát vào nhau. Chỉ thấy đôi gò bồng trắng nõn của nữ tử bị bàn tay to lớn của nam nhân chặt chẽ bắt lấy, ngón tay hấn đặt lên nhũ hoa phấn nộn, vừa kéo vừa bóp, khi lại thả ra, khi thì ấn vào.

Đáng thương nhất chính là vị trí giữa hai chân của nữ tử, phải cố sức phun ra nuốt vào một cây gậy thịt thô dài, đồ đậm. Trong quá trình ra vào, thân gậy được phủ lên một tầng nước trắng trong, tích tắc rơi xuống lớp lá khô dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Tổng Như Oản vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một con nai con đáng yêu đang nhìn bọn họ làm chuyện xấu hổ, nàng vội vàng gãy giữa, thẹn thùng cực kỳ nói: "Tầm ca ca... Huynh mau dừng lại... Có một con nai con đang nhìn chúng ta..."

Tạ Tầm giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn không ngừng vặn vẹo của Tổng Như Oản, còn dùng thân thể để ngăn chặn nàng, phòng ngừa nàng tránh thoát, mà dưới thân động tác một khắc cũng không ngừng, dương vật nóng rực giống như côn sắt, mỗi lần tiến vào đều chạm tới miệng huyết sâu bên trong hoa hồ, liên tục ma sát với vách thịt mẫn cảm tạo nên sự hưng phấn tột cùng.

"Oản Oản dừng thẹn thùng... Nai con muốn nhìn thì để nó nhìn đi... Chờ huynh bán tinh dịch cho muội xong... sẽ tha cho muội..."

Tư thế từ phía sau đi vào khiến cho côn thịt đi sâu hơn, cái đó của Tạ Tầm lại cực kỳ thô dài, cộng thêm động tác vừa có lực vừa tàn nhẫn, hơn nữa còn có một con vật còn sống ở một bên ngay thơ nhìn, Tổng Như Oản vừa có cảm giác thẹn thùng vừa có một loại khoái cảm cảm kị. Mị thịt bên trong hoa huyết không kìm được khẽ thất lại, mỗi nếp uốn như đều đang ra sức mút chặt lấy côn thịt lớn của Tạ Tầm.

"Tầm ca ca... muội... A... A..." Tổng Như Oản căng thẳng thân mình, đầu ngửa ra sau, nàng cắn chặt môi dưới, cố ngăn lại tiếng hét âm dục.

Trên mặt Tạ Tầm cũng đã nhiễm một tầng đỏ ửng, hấn không dừng lại, mà càng thêm sức khai phá dư vị của tinh dục, "Oản Oản thật không thú vị, mới như vậy đã cao trào. Xem ra về sau huynh đây phải thường xuyên làm như vậy nhiều một chút, để cái động nhỏ phía dưới của muội quen dần, có thể mới không ra nhanh như vậy."

Cả người Tổng Như Oản đều không còn sức lực, phía sau lại bị Tạ Tầm cứng rắn ép buộc, đôi tay đang bám lấy thân cây sắp không trụ được nữa, cuối cùng cứ như vậy dần dần hạ xuống, chống lên mặt đất, thế nhưng Tạ Tầm vẫn không hề buông tha cho nàng một giây phút nào.

"Tư thế này cũng tốt, huynh chính là Đại tướng quân, Oản Oản chính là tiểu nữ nô của huynh." Dứt lời, Tạ Tầm liền động thủ đánh nhẹ vài cái lên hai cánh mộng đầy đặn của Tổng Như Oản. Lập tức trên màu da trắng nõn kia xuất hiện vài dấu tích hồng hồng, thật câu hồn.

Tứ chi của Tổng Như Oản đều chạm đất, cái mộng nhếch cao lên, giữa hai cánh mộng là một côn thịt thô dài không ngừng rút ra cắm vào với một tần suất cực lớn, đâm thủng trong suốt theo từng nhịp va chạm chảy ra, ướt đầm da thịt.

Tạ Tầm trong tư thế nửa quỳ, không ngừng chuyển động thất lung, đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm hoa huyết non nớt của Tổng Như Oản bị côn thịt của mình chiếm giữ. Hai cánh hoa môi mấp máy yếu ớt, miệng huyết cố hết sức phun ra nuốt vào côn thịt, mị thịt bên trong cắn chặt lấy côn thịt, tựa hồ như chỉ cần hấn dùng sức một chút, liền có thể đem nó xé nát.

"Oản Oản... Sao muội có thể câu người như vậy... Tiểu huyết chặt quá... Vẫn luôn cắn nuốt huynh... thật muốn làm muội tới chết mà..."

Tổng Như Oản nức nở lắc đầu, vừa trải qua xuân triều khiến mặt nàng đỏ lên, đỏ đến tận dưới cổ, "Tầm ca ca... huynh mau một chút... Oản Oản chịu không nổi... sẽ bị huynh làm đến chết mất..."

"Oản Oản là muốn uống tinh dịch của huynh sao? Hào, đều bán hết cho muội, bán đến tràn đầy." Tạ Tầm giữ chặt vòng eo thon thả của Tổng Như Oản, hung mãnh tiến vào hoa huyết ngọt ngào ấm nóng, chỉ thấy côn thịt bỗng dưng như lớn thêm một vòng, sau đó hấn gầm nhẹ một tiếng, đem toàn bộ tinh dịch bắn vào bên trong tử cung của Tổng Như Oản.

Tạ Tầm rút ra côn thịt ra, ôm Tổng Như Oản vào trong lòng, hai người dựa lên thân cây son trà nghỉ ngơi. Tạ Tầm vươn tay chạm vào hoa huyết còn đang chảy ra dòng dịch trắng ở giữa hai chân Tổng Như Oản, "Đau không?"

Tổng Như Oản đã sớm kiệt sức, chỉ lắc lắc đầu, liền lâm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Lúc Tống Như Oản mơ mơ màng màng tỉnh dậy, phát hiện bản thân đang nằm trên chiếc giường trong lều trại, nàng có chút kinh ngạc, nhanh chóng xốc chân lên, thấy trên người trung y đầy đủ, mới thở dài nhẹ nhõm.

“Bích Đào, vừa rồi là ai đưa ta trở về?” Tống Như Oản hỏi.

Đang canh giữ ở bên ngoài lều trại, Bích Đào nghe thấy tiếng nói của nàng, nhanh chóng vén rèm lên, tiến vào đáp: “Hồi tiểu thư, vừa rồi là nha hoàn bên người Tạ gia cô nương đưa tiểu thư trở về. Nói là tiểu thư ngủ rồi, lệnh cho chúng ta đừng đánh thức tiểu thư.”

Tống Như Oản nghĩ, khẳng định là Tạ Tầm an bài, sau đó liền sai Bích Đào tiếp tục ra ngoài canh giữ. Hôm nay phóng túng cùng Tạ Tầm ở trong rừng cây như vậy, may mắn không bị ai phát hiện, nếu không nàng sẽ bị đưa đi am ni cô mất.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoàng Hậu nương nương mời vài vị cô nương thế gia đến nói chuyện, Tống Như Oản cũng có trong danh sách. Nghĩ đến Hoàng Hậu là tỷ tỷ ruột của Tạ Tầm, nàng nhanh chóng thay đổi xiêm y, sau đó đi theo cung nữ dẫn đường.

Lúc Tống Như Oản đến, ở lều trại của Hoàng Hậu đã có vài vị cô nương đến trước, Phù Xu công chúa cũng là một trong số đó. Tống Như Oản theo thứ tự chào hỏi, sau đó ngồi xuống vị trí đã được sắp xếp trước, ngay bên ghế ngồi chủ vị.

Hoàng Hậu đánh giá Tống Như Oản vài lần, sau đó cười nói: “Tổng nhị cô nương, lại đây, dựa gần vào bốn cung một chút.”

Tống Như Oản thụ sủng nhược kinh, bất động một lát, sau đó vẫn nghe theo, ngồi xuống cạnh bên Hoàng Hậu. Vừa lúc đối diện với Phù Xu công chúa.

Phù Xu công chúa nở nụ cười đầy thâm ý, nhìn Tống Như Oản nói: “Tổng nhị cô nương, nghe nói ngươi cùng Tạ thế tử rất quen thuộc?” Ngờ ngác của Phiên Nam quốc, nữ nhi nói chuyện không hề cố kỵ, nhưng nói như vậy rõ ràng là khiến danh dự của Tống Như Oản bị tổn hại.

Tống Như Oản nhất thời không biết trả lời sao cho tốt, may mà Hoàng Hậu nương nương giúp nàng giải vây, “Tổng nhị cô nương và muội muội của bốn cung từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có quen thân với A Tầm cũng là chuyện bình thường.”

Thấy Hoàng Hậu đã mở miệng nói thay, Phù Xu cũng thức thời không hỏi tiếp nữa, gật đầu nhìn Tống Như Oản, sau đó liền xoay người nói chuyện phiếm với các tiểu thư khác.

Tống Như Oản cảm kích, mỉm cười với Hoàng Hậu nương nương, tiếp theo liền nghe thấy tiếng cung nhân bẩm báo, là thế tử Cung Thân Vương Tiểu Thừa Diễm cầu kiến.

Vừa nghe tên Tiểu Thừa Diễm, Tống Như Oản ngờ ngẩn đầu lên, sau đó liền thấy một vị thiếu niên quần áo đĩnh đạc đi đến, đầu tiên hấn cung kính hành lễ với Hoàng Hậu, tiếp theo lại nhìn Tống Như Oản không chớp mắt.

Đột nhiên Tống Như Oản cảm giác như đã trôi qua mấy đời, không, bọn họ là cách một kiếp không gặp lại. Nàng nhanh chóng cúi đầu, che dấu cảm xúc trong đáy mắt.

Sau mấy khắc, Hoàng Hậu lấy nguyên nhân thân mình mệt mỏi, mọi người biết điều, liền theo thứ tự cáo lui. Tống Như Oản vừa đi ra, Tiểu Thừa Diễm liền đuổi theo, đôi mắt hấn đảo quanh người nàng, “Búi Nhi, lâu rồi không thấy, muội càng ngày càng đẹp.”

Tống Như Oản vừa nghe lời này, xoay người muốn đi. Tiểu Thừa Diễm vội vàng giữ nàng lại, “Đừng, đừng đi a. Ta đi theo phụ vương đến Chiêm Châu lâu như vậy, muội không nhớ ta sao?”

Nghĩ đến Tiểu Thừa Diễm đòi trước đối với nàng si tâm bất hối, trong lòng nàng tràn đầy áy náy và không đành lòng, đã vậy kiếp này phải khiến Tiểu Thừa Diễm cắt đứt tư tâm! Vì thế, nàng đành mặt đáp lời: “Ngươi mau thả ta ra! Lôi lôi kéo kéo như vậy thành cái dạng gì!”

Thấy Tống Như Oản tức giận, Tiểu Thừa Diễm áp ứng buông lỏng tay ra, sau đó vội lấy lòng: “Búi Nhi, muội đừng nóng giận. Ta... Ta từ Chiêm Châu trở về mang theo rất nhiều lễ vật cho muội, ngày mai sẽ sai người mang đến phủ muội.”

Tống Như Oản không muốn dây dưa với Tiểu Thừa Diễm thêm nữa, chỉ mong hấn sớm ngày hết hy vọng, liền hắng giọng quát: “Nam nữ thụ thụ bất thân, đồ vật ngươi tặng, ta không cần.” Nói xong, Tống Như Oản cúi đầu liền chạy thẳng.

Chạy được một lát, Tống Như Oản không yên tâm, nàng lên lút quay đầu lại, thấy Tiểu Thừa Diễm vẫn còn đứng ở chỗ cũ, giống như chú cún con bị chủ nhân vứt bỏ, ngờ ngẩn nhìn vào khoảng không vô định.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

